

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/804

z dnia 30 marca 2026 r.

w sprawie zmiany dyrektywy 2014/49/UE w odniesieniu do zakresu ochrony depozytów, wykorzystywania środków z systemów gwarancji depozytów, współpracy transgranicznej i przejrzystości

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 19 ust. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ⁽³⁾ Komisja dokonała przeglądu stosowania i zakresu tej dyrektywy i stwierdziła, że cel, jakim jest ochrona deponentów w Unii w drodze ustanowienia systemów gwarancji depozytów, został w znacznej mierze osiągnięty. Komisja stwierdziła jednak również, że istnieje potrzeba wypełnienia pozostałych luk w ochronie deponentów oraz usprawnienia funkcjonowania systemów gwarancji depozytów przy jednoczesnej harmonizacji przepisów dotyczących interwencji systemów gwarancji depozytów innych niż procedury wypłaty.
- (2) Przegląd unijnych ram zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów ma utorać drogę postępowaniu w pogłębianiu unii bankowej. Należy zatem jeszcze bardziej zharmonizować funkcjonowanie systemów gwarancji depozytów.
- (3) Unijne ramy zarządzania kryzysowego i gwarantowania depozytów powinny konsekwentnie stać na straży zasad, zgodnie z którymi straty mają być pokrywane przez akcjonariuszy i wierzycieli, a zasoby pochodzące od podatników nie mogą być wykorzystywane do udzielania pomocy instytucjom kredytowym znajdującym się w trudnej sytuacji ani do ich ratowania.
- (4) Niewywiązanie się przez instytucje kredytowe ze spoczywających na nich obowiązków wpłacania składek na rzecz systemów gwarancji depozytów lub przekazywania informacji deponentom i systemom gwarancji depozytów mogłoby zagrozić osiągnięciu celu, jakim jest ochrona deponentów. Systemy gwarancji depozytów lub – w stosownych przypadkach – wyznaczone organy powinny pobierać ustawowe odsetki od zaległej kwoty składek za opóźnienie we wpłaceniu składek. Istotne znaczenie ma poprawa koordynacji między systemami gwarancji depozytów oraz wyznaczonymi organami i właściwymi organami w celu podejmowania działań w zakresie egzekwowania prawa wobec instytucji kredytowej, która nie wywiązuje się ze swoich obowiązków. Konieczne jest zapewnienie, aby systemy gwarancji depozytów lub – w stosownych przypadkach – wyznaczone organy informowały na czas właściwe organy o wszelkich przypadkach niewywiązania się przez instytucje kredytowe z obowiązków przewidzianych w przepisach o ochronie depozytów, tak aby właściwe organy mogły skorzystać ze swoich uprawnień nadzorczych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽⁴⁾. Ponadto aby zapewnić przestrzeganie przez instytucje kredytowe przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny przewidzieć odpowiednie kary za naruszenie tych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 307 z 31.8.2023, s. 19.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2024 r. (Dz.U. C, C/2025/3754, 17.9.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/3754/oj>) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 5 marca 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/49/oj>).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj>).

- (5) W celu wsparcia dalszej konwergencji praktyk systemów gwarancji depozytów oraz udzielenia systemom gwarancji depozytów pomocy w testowaniu ich odporności Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽⁵⁾ powinien wydać wytyczne w sprawie przeprowadzania testów warunków skrajnych systemów gwarancji depozytów.
- (6) Na podstawie dyrektywy 2014/49/UE depozyty niektórych instytucji finansowych, w tym firm inwestycyjnych, wyłączono z gwarancji, jaką zapewniają systemy gwarancji depozytów. Jednak środki, które te instytucje finansowe otrzymały od swoich klientów i zdeponowały w instytucji kredytowej w imieniu swoich klientów w ramach świadczenia oferowanych przez siebie usług, powinny być chronione z zastrzeżeniem określonych warunków.
- (7) Kategorie deponentów, którzy objęci są ochroną systemu gwarancji depozytów, ustalono, kierując się celem, jakim jest ochrona inwestorów detalicznych, natomiast uznano, że inwestorzy profesjonalni takiej ochrony nie potrzebują. Z tego względu organy publiczne były dotychczas wyłączone z gwarancji. Większości organów publicznych, wśród których – w niektórych państwach członkowskich – są szkoły i szpitale, nie można jednak uznać za inwestorów profesjonalnych. Konieczne jest zatem zapewnienie, aby depozyty inwestorów detalicznych, takich jak władze lokalne, małe podmioty publiczne i instytucje niekomercyjne kontrolowane przez instytucje rządowe na szczeblu centralnym lub instytucje rządowe i samorządowe na szczeblu regionalnym, mogły korzystać z ochrony oferowanej przez system gwarancji depozytów.
- (8) W celu zapewnienia, aby depozyty przyjęte na potrzeby zgodności z minimalnymi wymogami w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁽⁶⁾ zostały wykorzystane w całości na pokrycie strat i na wkład w dokapitalizowanie instytucji kredytowej w przypadku jej upadłości, należy je wyłączyć z gwarancji, jaką zapewniają systemy gwarancji depozytów. Aby zapewnić równe traktowanie takich depozytów na podstawie obiektywnych kryteriów, należy je wyłączyć z gwarancji, jaką zapewniają systemy gwarancji depozytów, niezależnie od tego, czy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zezwolił na włączenie tych depozytów do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.
- (9) Depozyty wynikające z określonych zdarzeń, w tym z transakcji dotyczących nieruchomości przeprowadzanych przez osobę fizyczną i związanych z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi lub z wypłaty określonych świadczeń z tytułu ubezpieczenia, mogą tymczasowo spowodować, że wartość depozytów będzie wysoka. Z tego powodu dyrektywa 2014/49/UE zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby depozyty wynikające z tych zdarzeń były chronione powyżej kwoty 100 000 EUR przez co najmniej trzy miesiące, ale nie dłużej niż 12 miesięcy od momentu uznania danej kwoty lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów. W celu zharmonizowania ochrony deponentów w Unii oraz w celu zmniejszenia złożoności administracyjnej i niepewności prawa w odniesieniu do zakresu ochrony takich depozytów konieczne jest ujednoczenie ich ochrony, tak aby chronione były do minimalnej kwoty 500 000 EUR w przypadku wszystkich tymczasowo wysokich sald i w przypadku depozytów związanych z transakcjami dotyczącymi nieruchomości oraz do maksymalnej kwoty 2 500 000 EUR przez zharmonizowany okres sześciu miesięcy, w uzupełnieniu do poziomu gwarancji wynoszącego 100 000 EUR. Po dokonaniu przez państwa członkowskie transpozycji tych przepisów powyższe kwoty należy poddawać okresowo przeglądowi co najmniej raz na pięć lat. W stosownych przypadkach Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący dyrektywy mającej na celu dostosowanie tych kwot, z uwzględnieniem ewolucji cen nieruchomości w poszczególnych państwach członkowskich oraz potrzeby zapewnienia proporcjonalności i równych warunków działania w całej Unii.
- (10) Podczas transakcji dotyczącej nieruchomości środki mogą przechodzić przez różne rachunki, zanim transakcja ta zostanie faktycznie rozliczona. Zatem w celu jednolitej ochrony deponentów zawierających transakcje dotyczące nieruchomości ochrona tymczasowo wysokich sald powinna mieć zastosowanie do przychodów ze sprzedaży, jak również do środków zdeponowanych w celu nabycia prywatnej nieruchomości mieszkalnej w ciągu określonego wcześniej krótkiego okresu.
- (11) W trosce o pewność prawa, w przypadku gdy państwo członkowskie zezwala na odliczenie zobowiązań deponenta wobec instytucji kredytowej przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie, konieczne jest doprecyzowanie, że wyłącznie zobowiązania, które były wymagalne, zanim depozyty stały się niedostępne, mogą zostać odliczone od kwalifikujących się depozytów deponenta i tylko w takim zakresie, w jakim takie potrącenie jest możliwe zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i postanowieniami umownymi.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1093/oj>).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>).

- (12) Konieczne jest zoptymalizowanie zdolności operacyjnych systemów gwarancji depozytów oraz zmniejszenie spoczywających na nich obciążeń administracyjnych. Z tego powodu należy ustanowić, że jeżeli chodzi o identyfikację deponentów uprawnionych do depozytów na rachunkach beneficjenta lub o ocenę, czy deponentom przysługują gwarancje z tytułu tymczasowo wysokich sald, obowiązek wykazania, przy użyciu własnych środków, swojego uprawnienia do tych depozytów ciąży na deponentach lub posiadaczach rachunków.
- (13) Chociaż kwota podlegająca wypłacie, co do zasady, powinna być dostępna w ciągu siedmiu dni roboczych, niektóre depozyty mogą być objęte dłuższym terminem wypłaty, ponieważ systemy gwarancji depozytów muszą zweryfikować roszczenie o wypłatę. W celu harmonizacji przepisów w całej Unii ten dłuższy termin wypłaty należy ograniczyć do 20 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania przez dany system gwarancji depozytów właściwych informacji lub właściwej dokumentacji. Sytuacje, w których zastosowanie ma ten dłuższy termin wypłaty, należy odróżnić od sytuacji, w których otrzymanie kwot udostępnionych przez system gwarancji depozytów w terminach określonych w niniejszej dyrektywie zajmuje więcej czasu z powodu kroków proceduralnych, które musi podjąć deponent.
- (14) Aby zapewnić spójność z unijnymi środkami ograniczającymi oraz wdrożenie tych środków, instytucje kredytowe powinny wskazać depozyty podlegające takim środkom, a systemy gwarancji depozytów powinny zawiesić wypłaty takich depozytów na tak długo, jak długo będą obowiązywać te środki.
- (15) Koszt administracyjny związany z wypłatą małych kwot na rachunkach nieaktywnych może przewyższyć korzyści odniesione przez deponenta. Należy w związku z tym doprecyzować, że systemy gwarancji depozytów nie są zobowiązane do podjęcia aktywnych działań w celu wypłaty depozytów przechowywanych na takich rachunkach poniżej określonych progów, które należy ustalić na szczeblu krajowym. Należy jednak zachować prawo deponentów do dochodzenia roszczenia o wypłatę takiej kwoty. Ponadto w przypadku gdy ten sam deponent posiada także inne aktywne rachunki, systemy gwarancji depozytów powinny uwzględniać kwoty na tych rachunkach przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie.
- (16) Systemy gwarancji depozytów stosują różne metody wypłaty na rzecz deponentów – od wypłat gotówki po przelewy elektroniczne. W celu zapewnienia możliwości śledzenia procesu wypłat dokonywanych przez systemy gwarancji depozytów oraz zachowania zgodności z celami unijnych ram dotyczących zapobiegania wykorzystaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, jeżeli kwota wypłaty przekracza 10 000 EUR, domyślną metodą wypłaty powinny być wypłaty dokonywane na rzecz deponentów w drodze poleceń przelewu.
- (17) Z ochrony depozytów wyłączone są instytucje finansowe. Jednak niektóre instytucje finansowe, w tym instytucje pieniądza elektronicznego, instytucje płatnicze i firmy inwestycyjne, także deponują środki otrzymane od swoich klientów na rachunkach bankowych, często tymczasowo, w celu zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie zabezpieczeń przewidzianymi w przepisach sektorowych, w tym w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽⁷⁾, 2014/65/UE⁽⁸⁾ oraz Rady (UE) 2015/2366⁽⁹⁾. Z uwagi na rosnącą rolę tych instytucji finansowych systemy gwarancji depozytów powinny chronić takie depozyty, pod warunkiem że ci klienci zostali zidentyfikowani lub można ich zidentyfikować.

(7) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/110/oj>).

(8) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj>).

(9) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).

- (18) Klienci instytucji finansowych nie zawsze wiedzą, którą instytucję kredytową wybrała instytucja finansowa w celu zdeponowania ich środków. Systemy gwarancji depozytów nie powinny zatem łączyć takich depozytów z depozytem, który ci sami klienci mogą posiadać w tej samej instytucji kredytowej, w której instytucja finansowa złożyła ich depozyty. Instytucje kredytowe mogą nie znać klientów uprawnionych do kwot przechowywanych na rachunkach klientów lub nie być w stanie sprawdzić i ewidencjonować indywidualnych danych tych klientów. W zależności od rodzaju i modelu biznesowego instytucji finansowej mogą wystąpić okoliczności, w których wypłata bezpośrednio klientowi mogłaby narazić na szkodę posiadacza rachunku. Systemy gwarancji depozytów powinny zatem być w stanie dokonać wypłaty określonych kwot na rachunek klienta otwarty przez posiadacza rachunku w innej instytucji kredytowej na rzecz każdego klienta, jeżeli spełnione są określone kryteria. W celu uniknięcia w tych sytuacjach ryzyka podwójnej płatności wszelkie roszczenia klientów w odniesieniu do kwot przechowywanych w ich imieniu przez posiadacza rachunku należy obniżyć o kwotę wypłaconą bezpośrednio tym klientom przez system gwarancji depozytów. EUNB powinien zatem opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia szczegółów technicznych dotyczących identyfikacji klientów na potrzeby wypłaty, określenia kryteriów wypłaty posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów albo bezpośrednio klientowi, jak również określenia zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłaty na rzecz tego samego beneficjenta.
- (19) Dokonując wypłat na rzecz deponentów, systemy gwarancji depozytów mogą mieć do czynienia z sytuacjami, które powodują powstanie podejrzeń dotyczących prania pieniędzy. System gwarancji depozytów powinien zatem wstrzymać wypłatę na rzecz deponenta, jeżeli otrzymał powiadomienie, że jednostka analityki finansowej zawiesiła rachunek bankowy lub płatniczy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi przeciwdziałania praniu pieniędzy.
- (20) W dyrektywie 2014/49/UE przewidziano, że w przypadku gdy system gwarancji depozytów dokonuje płatności w kontekście postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, systemowi gwarancji depozytów powinno przysługiwać roszczenie wobec danej instytucji kredytowej do wysokości kwoty dokonanych przez niego płatności, a roszczenie to powinno mieć taki sam stopień uprzywilejowania co gwarantowane depozyty. W przepisie tym nie dokonano rozróżnienia między wkładem systemu gwarancji depozytów w przypadku korzystania z instrumentu umorzenia lub konwersji długu przy kontynuacji działalności a wkładem systemu gwarancji depozytów w finansowanie strategii przeniesienia, po którym następuje likwidacja pozostałej części podmiotu. W celu zapewnienia jasności i pewności prawa w odniesieniu do istnienia i kwoty roszczenia przysługującego systemowi gwarancji depozytów w różnych scenariuszach, należy uściślić, że gdy wkład systemu gwarancji depozytów wspiera finansowanie strategii przeniesienia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, takich jak stosowanie instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej bądź finansowanie środków alternatywnych, w wyniku czego pulę aktywów, praw i zobowiązań, w tym depozytów, instytucji kredytowej przenosi się na odbiorcę, temu systemowi gwarancji depozytów powinno przysługiwać roszczenie wobec pozostałej części podmiotu w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym następnie na podstawie prawa krajowego. W celu zapewnienia, aby akcjonariusze i wierzyciele instytucji kredytowej pozostawieni w pozostałej części podmiotu faktycznie pokryli straty tej instytucji kredytowej, oraz w celu zwiększenia możliwości uzyskania w postępowaniu upadłościowym wypłaty na rzecz systemu gwarancji depozytów, roszczenie przysługujące systemowi gwarancji depozytów powinno mieć taki sam stopień uprzywilejowania co gwarantowane depozyty. W przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu przy kontynuacji działalności, czyli gdy instytucja kredytowa kontynuuje działalność, system gwarancji depozytów ma wnieść wkład w kwocie, o którą gwarantowane depozyty zostałyby pomniejszone w drodze umorzenia, lub w kwocie, w jakiej dokonano by konwersji w celu pokrycia strat w tej instytucji kredytowej, gdyby gwarantowane depozyty były objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu. W związku z tym wkład systemu gwarancji depozytów w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację nie powinien prowadzić do powstania roszczenia wobec instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, gdyż byłoby to sprzeczne z celem wkładu wnoszonego przez system gwarancji depozytów.
- (21) W celu zapewnienia konwergencji praktyk systemów gwarancji depozytów oraz zagwarantowania pewności prawa deponentom dochodzącym roszczenia o wypłatę depozytów, jak również w celu uniknięcia przeszkód operacyjnych dla systemów gwarancji depozytów, istotne jest ustalenie odpowiedniego długiego okresu, w którym deponenti mogą dochodzić roszczenia o wypłatę ich depozytów, w przypadku gdy system gwarancji depozytów nie wypłacił deponentom depozytów w terminach przewidzianych na wypłatę w dyrektywie 2014/49/UE. Wszelkie takie roszczenia powinny zostać uwzględnione przez system gwarancji depozytów, także w przypadkach, gdy wierzyciel nie został jeszcze uznany za deponenta w drodze orzeczenia sądowego.
- (22) Na podstawie dyrektywy 2014/49/UE państwa członkowskie miały zapewnić, aby do dnia 3 lipca 2024 r. dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów osiągnęły poziom docelowy wynoszący 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu. W celu dokonania obiektywnej oceny, czy systemy gwarancji depozytów spełniają ten wymóg, należy ustalić jasny okres odniesienia, aby określić kwotę gwarantowanych depozytów oraz kwotę dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów.

- (23) W celu zapewnienia odporności systemów gwarancji depozytów ich środki powinny pochodzić ze stabilnych i nieodwołalnych składek. Niektóre źródła finansowania systemu gwarancji depozytów, takie jak oczekiwane odzyskane kwoty z tytułu roszczeń systemu gwarancji depozytów wynikających z jego interwencji, mają charakter zbyt warunkowy, aby można je było zaliczyć jako dostępne środki finansowe na poczet osiągnięcia poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów. W celu harmonizacji nałożonych na systemy gwarancji depozytów warunków dotyczących osiągnięcia ich poziomu docelowego oraz w celu zapewnienia, aby dostępne środki finansowe systemów gwarancji depozytów były finansowane ze składek sektora bankowego, środki, które można zaliczyć na poczet osiągnięcia poziomu docelowego, należy odróżnić od środków uznawanych za uzupełniające źródła finansowania, takich jak środki pożyczone, które stały się zobowiązaniami systemu gwarancji depozytów z tytułu zadłużenia. Jednak przewidywalne spłaty pożyczek można planować i uwzględniać w regularnych składkach członków systemu gwarancji depozytów, a zatem zobowiązania systemu gwarancji depozytów z tytułu zadłużenia nie powinny być odliczane w całości od dostępnych środków finansowych, które zaliczane są na poczet osiągnięcia poziomu docelowego. Aby wesprzeć jednolity rynek sektora bankowego w drodze zachęcania wsparcia płynności między systemami gwarancji depozytów oraz aby ułatwić wykorzystanie dostępnych środków finansowych instytucjonalnego systemu ochrony uznanego za system gwarancji depozytów na mocy dyrektywy 2014/49/UE na potrzeby działań instytucjonalnego systemu ochrony mających na celu zapobiegnięcie upadłości instytucji będących członkami systemu, a zarazem uniknąć podwójnego naliczania, niespłacone roszczenie z tytułu pożyczki udzielonej innemu systemowi gwarancji depozytów lub niespłacone roszczenie z tytułu innych środków finansowych w inny sposób udostępnionych na rachunku instytucjonalnego systemu ochrony uznanego za system gwarancji depozytów powinny być zaliczane wyłącznie na poczet osiągnięcia poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów udzielającego pożyczki lub poziomu docelowego rachunku systemu gwarancji depozytów instytucjonalnego systemu ochrony uznanego za system gwarancji depozytów.
- (24) Aby zapewnić przewidywalność i pewność prawa w odniesieniu do czasu na osiągnięcie poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów w następstwie wykorzystania środków z systemu gwarancji depozytów lub w następstwie wzrostu kwoty gwarantowanych depozytów, konieczne jest określenie okresu uzupełniania, nie tylko w przypadku znacznego spadku dostępnych środków finansowych, w wyniku którego wynoszą one mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego, ale również w przypadku mniejszego spadku, w wyniku którego dostępne środki spadają poniżej poziomu docelowego, ale nadal pozostają na poziomie wyższym niż dwie trzecie poziomu docelowego. Aby uniknąć wszelkich procyklicznych skutków nakładających wysokie obciążenia finansowe na banki, należy utrzymać sześciolletni okres uzupełniania w przypadku większych spadków, niezależnie od tego, czy przyczyną tych spadków jest interwencja systemu gwarancji depozytów czy też znaczny wzrost kwoty gwarantowanych depozytów. W przypadku mniejszych spadków okres uzupełniania powinien wynosić dwa lata. Jednak jeżeli spadek poziomu docelowego jest bardzo mały proporcjonalnie do kosztów pobierania odnośnych składek, system gwarancji depozytów powinien być uprawniony do przedłużenia tego dwuletniego okresu o jeden rok.
- (25) W celu zapewnienia spójnego stosowania EUNB powinien opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metodykę obliczania dostępnych środków finansowych, które można zaliczyć na poczet osiągnięcia poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów, oraz szczegóły procedury, którą należy stosować w celu osiągnięcia poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów w następstwie spadku.
- (26) Powinna istnieć możliwość niezwłocznego wykorzystania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów, aby można było podjąć działanie w obliczu nagłych zdarzeń, takich jak wypłata lub inne interwencje. Ze względu na różne praktyki w całej Unii należy określić wymogi dotyczące strategii inwestycyjnych obejmujących środki z systemów gwarancji depozytów w celu złagodzenia wszelkiego negatywnego wpływu na zdolność każdego systemu gwarancji depozytów do realizacji swoich zadań. Jeżeli system gwarancji depozytów nie ma kompetencji, aby określić strategię inwestycyjną, władza, organ lub podmiot w państwie członkowskim, które odpowiadają za określenie strategii inwestycyjnej, przy określaniu tej strategii inwestycyjnej powinny przestrzegać także zasad dywersyfikacji i inwestycji w aktywa o niskim ryzyku. W celu zachowania pełnej niezależności operacyjnej i elastyczności systemu gwarancji depozytów w zakresie dostępu do jego środków – w przypadku gdy państwo członkowskie zezwala na zdeponowanie środków z systemu gwarancji depozytów w ich krajowym banku centralnym lub krajowym skarbie państwa – środki te powinny zostać wyraźnie wskazane i oddzielone do celów rachunkowości i powinny być łatwo dostępne do wykorzystania przez systemy gwarancji depozytów.
- (27) W celu zapewnienia należyte zróżnicowanych inwestycji środków z systemów gwarancji depozytów oraz spójnych praktyk EUNB powinien wydać wytyczne w tym zakresie dla systemów gwarancji depozytów.
- (28) Przewidziana w dyrektywie 2014/49/UE możliwość pozyskania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów w drodze składek obowiązkowych wpłacanych przez instytucje będące członkami istniejących systemów składek obowiązkowych ustanowionych przez państwo członkowskie w celu pokrycia kosztów związanych z ryzykiem systemowym nigdy nie była wykorzystywana, a zatem należy ją usunąć.

- (29) Niezbędne jest wzmocnienie ochrony deponentów przy jednoczesnym uniknięciu potrzeby gwałtownej wyprzedaży aktywów systemu gwarancji depozytów oraz ograniczeniu potencjalnych negatywnych procyklicznych skutków w całym sektorze bankowym, wywołanych pobraniem składek nadzwyczajnych. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość zezwolenia swoim systemom gwarancji depozytów na korzystanie z alternatywnych mechanizmów finansowania ze źródeł prywatnych, tak aby systemy te mogły w każdym czasie uzyskać krótkoterminowe finansowanie ze źródeł innych niż składki, także przed wykorzystaniem swoich dostępnych środków finansowych i środków zebranych w wyniku poboru składek nadzwyczajnych. Z uwagi na fakt, że instytucje kredytowe powinny w pierwszej kolejności pokrywać koszty i ponosić odpowiedzialność za finansowanie systemów gwarancji depozytów, alternatywne mechanizmy finansowania ze środków publicznych powinny być dopuszczalne tylko w formie gwarancji lub pożyczek, które są udzielane systemowi gwarancji depozytów i których termin zapadalności nie przekracza sześciu lat, oraz powinny być wykorzystywane jedynie w ostateczności i wyłącznie w przypadku wypłaty lub w przypadku wniesienia przez system gwarancji depozytów wkładu w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. Nie powinno to uniemożliwiać skorzystania – w wyjątkowych okolicznościach – z pożyczek krótkoterminowych ze źródeł publicznych przed wykorzystaniem innych alternatywnych mechanizmów finansowania, aby zapewnić terminową wypłatę na rzecz deponentów lub wniesienie wkładu w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację.
- (30) Chociaż podstawową rolą systemów gwarancji depozytów jest wypłata gwarantowanych depozytów deponentom, interwencje inne niż wypłata mogą okazać się bardziej opłacalne dla systemów gwarancji depozytów oraz zapewnić nieprzerwany dostęp do depozytów poprzez ułatwienie strategii przeniesienia. Systemy gwarancji depozytów mogą być zobowiązane do wnoszenia wkładu w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych. Ponadto w niektórych państwach członkowskich systemy gwarancji depozytów mogą finansować środki zapobiegawcze w celu przywrócenia długoterminowej rentowności instytucji kredytowych lub środki alternatywne w przypadku postępowania upadłościowego. Takie środki zapobiegawcze i alternatywne mogą odgrywać skuteczną rolę w całym spektrum narzędzi zarządzania kryzysowego służących utrzymaniu zaufania deponentów oraz stabilności finansowej. Państwa członkowskie, które nie przewidziały środków zapobiegawczych i alternatywnych w swoim prawie krajowym przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy, powinny zatem rozważyć zbudowanie niezbędnej zdolności operacyjnej swoich systemów gwarancji depozytów i innych właściwych organów w celu wdrożenia takich środków w przyszłości. Po przeprowadzeniu oceny stanu gotowości państw członkowskich i doświadczenia w stosowaniu środków zapobiegawczych i alternatywnych Komisja powinna przedstawić swoją ocenę Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy. Chociaż takie środki zapobiegawcze i alternatywne mogą przyczynić się w znacznym stopniu do poprawy ochrony depozytów, konieczne jest objęcie takich środków odpowiednimi zabezpieczeniami, także w formie zharmonizowanego testu najniższego kosztu, w celu zapewnienia równych warunków działania oraz skuteczności i opłacalności takich środków. Zabezpieczenia takie powinny mieć zastosowanie wyłącznie w przypadku interwencji finansowanych z dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów uregulowanych na mocy niniejszej dyrektywy.
- (31) Aby zapewnić spójne podejście do stosowania przez systemy gwarancji depozytów środków zapobiegawczych w całej Unii, EUNB powinien wydać wytyczne określające warunki, które mają zostać nałożone na instytucje kredytowe korzystające ze środków zapobiegawczych, określające systemy, które systemy gwarancji depozytów mają wprowadzić w celu odpowiedniego wyboru i wdrożenia środków zapobiegawczych oraz monitorowania związanego z nimi ryzyka oraz określające szczegółowe sposoby współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyznaczonymi organami i właściwymi organami.
- (32) Środki mające na celu zapobiegnięcie upadłości instytucji kredytowej poprzez wystarczająco wczesne interwencje mogą odgrywać skuteczną rolę w całym spektrum narzędzi zarządzania kryzysowego wykorzystywanych do utrzymania zaufania deponentów oraz stabilności finansowej. Środki te mogą przyjmować różne formy, np. formę środków wsparcia kapitałowego w ramach instrumentów funduszy własnych, w tym instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, lub innych instrumentów kapitałowych, gwarancji lub pożyczek. Systemy gwarancji depozytów korzystały z tych środków w sposób niejednolity. W celu zapewnienia całego spektrum narzędzi zarządzania kryzysowego oraz możliwości korzystania ze środków zapobiegawczych w sposób spójny z ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zasadami pomocy państwa konieczne jest określenie momentu i warunków ich stosowania. Środki zapobiegawcze należy stosować wcześniej, aby zapobiec pogarszaniu się sytuacji finansowej instytucji kredytowej. Środki te nie są właściwe, po tym jak organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmie decyzję stwierdzającą, że dana instytucja kredytowa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością i że nie ma środków, które mogą zapobiec tej upadłości, niezależnie od oceny, czy ta restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja leży w interesie publicznym czy też nie. Wyznaczone organy powinny potwierdzić, czy zostały spełnione warunki takiej interwencji systemu gwarancji depozytów.

- (33) W celu zapewnienia, aby środki zapobiegawcze osiągnęły swój cel, na instytucje kredytowe należy nałożyć wymóg przedstawienia właściwemu organowi oświadczenia opisującego środki, które instytucje te zobowiązują się wprowadzić. Oświadczenie takie powinno obejmować wszystkie elementy, których celem jest zapobieganie wypływowi środków oraz poprawa sytuacji kapitałowej i poziomu płynności instytucji kredytowej, tak by umożliwić instytucji kredytowej zapewnienie zgodności ze wszystkimi właściwymi wymogami ostrożnościowymi i innymi wymogami regulacyjnymi w ujęciu perspektywnym. Oświadczenie powinno zatem obejmować środki służące pozyskaniu kapitału, w tym zasady dotyczące emisji akcji z prawem poboru, dobrowolne przekształcenie podporządkowanych instrumentów dłużnych, proces zarządzania zobowiązaniami, sprzedaż aktywów w celu zgromadzenia kapitału, sekurytyzację portfeli oraz zatrzymanie zysków, w tym zakazy wypłacania dywidend oraz zakazy nabywania udziałów w przedsiębiorstwach. Ponadto w oświadczeniu należy szczegółowo określić niedobór kapitału założycielskiego. Podczas wdrażania środków przewidzianych w oświadczeniu instytucje kredytowe powinny także wzmocnić swoje poziomy płynności, jak również powstrzymać się od agresywnych praktyk handlowych oraz od wypłaty dywidend lub wynagrodzenia zmiennego, od wykupywania własnych akcji i od korzystania z opcji kupna hybrydowych instrumentów kapitałowych. Oświadczenie powinno również zawierać strategię odejścia od otrzymanych środków wsparcia. W rozsądnym terminie instytucja kredytowa powinna przedstawić właściwemu organowi plan reorganizacji działalności w celu zapewnienia długoterminowej rentowności. Właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są najlepiej przygotowane do oceny kwestii istotności i wiarygodności środków przewidzianych w planie reorganizacji działalności. W celu zapewnienia, aby wyznaczony organ właściwy dla systemu gwarancji depozytów, do którego instytucja kredytowa zwróciła się o finansowanie środka zapobiegawczego, był w stanie ocenić, czy spełnione są wszystkie warunki dla środków zapobiegawczych, właściwy organ powinien współpracować z wyznaczonym organem. Dalsze zapewnianie instytucji kredytowej środków powinno zostać zawieszane, jeżeli właściwy organ nie jest przekonany, że plan reorganizacji działalności jest wiarygodny i wykonalny. Aby zapewnić spójne podejście do stosowania środków zapobiegawczych w całej Unii, EUNB powinien wydać wytyczne mające na celu wsparcie instytucji kredytowych w sporządzaniu projektów planów reorganizacji działalności.
- (34) W celu zapewnienia, aby instytucje kredytowe, które otrzymują od systemów gwarancji depozytów wsparcie w formie środków zapobiegawczych, wypełniały swoje zobowiązania, właściwe organy powinny żądać sporządzenia planu działań naprawczych od instytucji kredytowych, które nie wywiązały się z zobowiązań określonych w ich oświadczeniu lub planie reorganizacji działalności, nie spłaciły kwoty wniesionej w ramach środków zapobiegawczych lub nie zastosowały się do strategii odejścia od środka zapobiegawczego. W przypadku gdy właściwy organ uzna, że działania w planie działań naprawczych nie są w stanie zapewnić osiągnięcia długoterminowej rentowności instytucji kredytowej, lub w przypadku gdy instytucja kredytowa nie stosuje się do planu działań naprawczych, system gwarancji depozytów nie powinien udzielać instytucji kredytowej dalszego wsparcia zapobiegawczego, a właściwe organy powinny na podstawie dyrektywy 2014/59/UE przeprowadzić ocenę tego, czy instytucja jest na progu upadłości lub czy jest zagrożona upadłością. Aby zapewnić spójne podejście do stosowania środków zapobiegawczych w całej Unii, EUNB powinien wydać wytyczne mające na celu wsparcie instytucji kredytowych w sporządzaniu projektów planów działań naprawczych.
- (35) Konieczne jest objęcie odpowiednimi zabezpieczeniami wkładu, jaki system gwarancji depozytów wnosi na rzecz środków alternatywnych, w celu zapewnienia równych warunków działania oraz skuteczności i opłacalności takich środków. System gwarancji depozytów może zostać wykorzystany do finansowania przeniesienia na odbiorcę niegwarantowanych depozytów i innych zwykłych niezabezpieczonych zobowiązań wyłącznie wtedy, gdy przeniesienie jest ściśle konieczne i proporcjonalne do celów uniknięcia efektu domina, gdy przeniesienie zmaksymalizowałoby wartość aktywów w momencie sprzedaży lub gdy zachowanie relacji z klientami utrzymałoby zaufanie. System gwarancji depozytów nie powinien zostać wykorzystany do przeniesienia funduszy własnych ani zobowiązań, które mają niższy stopień uprzywilejowania niż zwykle niezabezpieczone zobowiązania w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe.
- (36) W celu uniknięcia szkodliwego wpływu na konkurencję oraz na rynek wewnętrzny konieczne jest ustalenie, że w przypadku środków alternatywnych w postępowaniu upadłościowym odpowiednie organy reprezentujące instytucję kredytową, takie jak likwidator, syndyk, zarządca lub inny podmiot, lub właściwy organ krajowy powinny poczynić przygotowania do oferowania na sprzedaż działalności instytucji kredytowej lub jej części w ramach otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury, dążąc jednocześnie do uzyskania możliwie najwyższej ceny sprzedaży. Instytucja kredytowa, właściwy organ krajowy lub pośrednik działający w imieniu tej instytucji kredytowej lub tego właściwego organu krajowego powinni stosować zasady adekwatne dla oferowania na sprzedaż aktywów, praw i zobowiązań przeznaczonych do przeniesienia na potencjalnych nabywców. W każdym wypadku korzystanie z zasobów państwa członkowskiego powinno podlegać, w stosownych przypadkach, właściwym zasadom pomocy państwa na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (37) Ponieważ głównym celem systemów gwarancji depozytów jest ochrona gwarantowanych depozytów, systemy gwarancji depozytów powinny mieć zezwolenie na finansowanie interwencji innych niż wypłaty wyłącznie wtedy, gdy całkowita kwota takich interwencji jest niższa od kwoty gwarantowanych depozytów w danej instytucji kredytowej.

- (38) Aby dodatkowo uwzględnić specyfikę instytucjonalnych systemów ochrony uznanych za systemy gwarancji depozytów i wzmocnić ich skuteczność, dyrektywa 2014/49/UE powinna przewidywać, że system gwarancji depozytów może udzielić pożyczki lub w inny sposób czasowo przenieść środki uregulowane tą dyrektywą na rachunek instytucjonalnego systemu ochrony, który jest oddzielony od rachunku systemu gwarancji depozytów do celów rachunkowości, po to by udzielić wsparcia finansowego członkowi, a w szczególności zapewnić, w razie konieczności, płynność i wypłacalność instytucjonalnego systemu ochrony w celu zapobieżenia upadłości, zgodnie z celami art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁰⁾. Powinno być to możliwe w sytuacjach, gdy przekazane środki są potrzebne do uzupełnienia pozostałych środków przeznaczonych na zapewnienie płynności i wypłacalności instytucji należącej do systemu gwarancji depozytów w celu zapobieżenia jej upadłości, i powinno zachodzić pod warunkiem, że istnieje wiarygodna szansa na to, że w razie konieczności wypłata na rzecz systemu gwarancji depozytów nastąpi w ciągu siedmiu dni roboczych.
- (39) W celu zapewnienia zharmonizowanej ochrony deponentów oraz określenia obowiązków w sytuacjach transgranicznych w całej Unii system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien zapewnić wypłatę na rzecz deponentów znajdujących się w państwach członkowskich, w których instytucje kredytowe będące członkami tego systemu gwarancji depozytów przyjmują depozyty i akceptują inne środki podlegające wypłacie, oferując usługi z zakresu depozytów w trybie transgranicznym bez posiadania siedziby w przyjmującym państwie członkowskim. W celu ułatwienia operacji wypłat dzięki przekazywaniu deponentom informacji oraz przyjmowaniu i przekazywaniu dalej właściwych dokumentów system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego powinien mieć zezwolenie na działanie w charakterze punktu kontaktowego dla deponentów w instytucjach kredytowych, które korzystają ze swobody świadczenia usług.
- (40) Współpraca między systemami gwarancji depozytów w całej Unii ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia szybkiej i efektywnej kosztowo wypłaty na rzecz deponentów, w przypadku gdy instytucje kredytowe świadczą usługi bankowe za pośrednictwem oddziałów w innych państwach członkowskich. Ze względu na postęp technologiczny, który upowszechnia korzystanie z przelewów transgranicznych oraz identyfikacji zdalnej, system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia powinien mieć zezwolenie na dokonywanie wypłat bezpośrednio na rzecz deponentów w oddziałach znajdujących się w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że obciążenie administracyjne oraz koszty są niższe niż wówczas, gdyby wypłata była realizowana przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego. Ta elastyczność powinna stanowić uzupełnienie aktualnego mechanizmu współpracy, który nakłada na system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego wymóg wypłaty na rzecz deponentów w oddziałach w imieniu systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia. W celu utrzymania zaufania deponentów zarówno w przyjmującym państwie członkowskim, jak i w państwie członkowskim pochodzenia EUNB powinien wydać wytyczne służące wsparciu systemów gwarancji depozytów w uczestnictwie w takiej współpracy, zawierające między innymi wykaz okoliczności, w jakich system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia mógłby podjąć decyzję o dokonaniu wypłaty na rzecz deponentów w oddziałach w przyjmującym państwie członkowskim, oraz wykaz warunków, na jakich może to nastąpić.
- (41) Instytucje kredytowe mogą zmienić przynależność do systemu gwarancji depozytów lub część ich działalności może zostać przeniesiona i tym samym zacząć podlegać innemu systemowi gwarancji depozytów. Dyrektywa 2014/49/UE wymaga, aby składki instytucji kredytowej wpłacone w okresie 12 miesięcy poprzedzających zmianę członkostwa w systemie gwarancji depozytów lub przeniesienie działalności były przenoszone z pierwotnego systemu gwarancji depozytów do drugiego systemu gwarancji depozytów proporcjonalnie do kwoty przeniesionych gwarantowanych depozytów. W celu zapewnienia, aby przeniesienie składek na rzecz przyjmującego systemu gwarancji depozytów nie zależało od rozbieżnych przepisów krajowych dotyczących fakturowania lub faktycznej daty płatności składek, pierwotny system gwarancji depozytów powinien obliczać kwotę podlegającą przeniesieniu na podstawie składek należnych, a nie składek wpłaconych.
- (42) Niezbędne jest zapewnienie równej ochrony w całej Unii tym deponentom, którym nie można udzielić pełnej gwarancji w ramach systemu oceny równoważności ochrony deponentów w państwach trzecich. Z tego powodu zlokalizowane w Unii oddziały instytucji kredytowej, której siedziba znajduje się w państwie trzecim, powinny przyłączyć się do systemu gwarancji depozytów w państwie członkowskim, w którym prowadzą działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów. Wymóg ten zapewniłby także zgodność z dyrektywami 2013/36/UE i 2014/59/UE, których celem jest wprowadzenie bardziej solidnych ram nadzoru ostrożnościowego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grup z państw trzecich świadczących usługi bankowe w Unii. Należy natomiast unikać narażania systemów gwarancji depozytów na ryzyka ekonomiczne i finansowe, których źródłem są państwa trzecie. Nie należy zatem obejmować ochroną depozytów w oddziałach utworzonych przez unijne instytucje kredytowe w państwach trzecich, chyba że państwa członkowskie podejmą decyzję, że depozyty w tych oddziałach mają być chronione.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).

- (43) Ustandaryzowane i regularne ujawnianie informacji zwiększa świadomość deponentów na temat ochrony depozytów. W celu dostosowania wymogów dotyczących ujawniania informacji do postępu technicznego w wymogach tych należy uwzględnić nowe kanały komunikacji cyfrowej, za pośrednictwem których instytucje kredytowe komunikują się z deponentami. Deponenci powinni otrzymywać jasne i jednolite informacje objaśniające ochronę depozytów przy jednoczesnym zmniejszeniu odnośnego obciążenia administracyjnego instytucji kredytowych lub systemów gwarancji depozytów. EUNB powinien opracować projekt wykonawczych standardów technicznych w celu określenia treści i formatu arkusza informacyjnego dla deponentów, który ma być przekazywany deponentom, jak również wzoru informacji, które systemy gwarancji depozytów, wyznaczone organy lub instytucje kredytowe mają obowiązek przekazywać deponentom w określonych sytuacjach, takich jak połączenie instytucji kredytowych, ustalenie, że depozyty są niedostępne, lub wypłata depozytów ze środków klientów.
- (44) Połączenie instytucji kredytowych lub przekształcenie jednostki zależnej w oddział lub odwrotnie mogą wpłynąć na zasadnicze elementy ochrony deponentów. W celu uniknięcia negatywnych skutków dla deponentów, którzy mają depozyty w obu łączących się instytucjach kredytowych oraz których roszczenie gwarancji depozytu uległoby zmniejszeniu ze względu na zmiany przynależności do systemu gwarancji depozytów, wszyscy deponenci powinni zostać poinformowani o takich zmianach oraz powinni mieć prawo do wycofania swoich środków lub przeniesienia ich do innej instytucji kredytowej do wysokości kwoty równej uszczupleniu gwarancji ich depozytów bez ponoszenia kary.
- (45) W celu utrzymania stabilności finansowej, uniknięcia efektu domina oraz, w stosownych przypadkach, umożliwienia deponentom wykonania ich praw do dochodzenia roszczeń o wypłatę depozytów, wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów oraz dane instytucje kredytowe powinny informować deponentów o depozytach, które stają się niedostępne.
- (46) W celu zwiększenia przejrzystości dla deponentów oraz promowania stabilności finansowej i zaufania wśród systemów gwarancji depozytów realizujących swoje zadania należy ulepszyć aktualne wymogi dotyczące sprawozdawczości. W uzupełnieniu obecnych wymogów, które umożliwiają systemom gwarancji depozytów zwracanie się do instytucji będących ich członkami o wszelkie informacje niezbędne do przygotowania wypłaty, systemy gwarancji depozytów powinny także mieć możliwość zwracania się o informacje niezbędne do przygotowania wypłaty w kontekście współpracy transgranicznej. Na żądanie systemu gwarancji depozytów instytucje będące członkami systemu powinny mieć obowiązek przedstawiania ogólnych informacji na temat wszelkiej istotnej działalności transgranicznej prowadzonej w innych państwach członkowskich lub, w stosownych przypadkach, także w państwach trzecich. Podobnie, w celu zapewnienia EUNB odpowiedniego zakresu informacji na temat kształtowania się stanu dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów oraz na temat wykorzystania tych środków, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby systemy gwarancji depozytów co roku informowały EUNB o kwocie gwarantowanych depozytów i dostępnych środków finansowych oraz powiadamiały EUNB o okolicznościach, które doprowadziły do wykorzystania środków z systemu gwarancji depozytów na potrzeby dokonania wypłat lub na potrzeby innych działań. Ponadto, aby odzwierciedlić wzmocnienie roli systemów gwarancji depozytów w zarządzaniu kryzysowym w sektorze bankowym z myślą o ułatwieniu korzystania ze środków z systemów gwarancji depozytów w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny przekazywać systemom gwarancji depozytów streszczenie – w niezbędnym zakresie – planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych w celu zwiększenia ogólnej gotowości tych systemów gwarancji depozytów do udostępnienia środków.
- (47) Standardy techniczne w usługach finansowych powinny ułatwiać spójną harmonizację oraz odpowiednią ochronę deponentów w całej Unii. EUNB, jako organowi dysponującemu wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, należy powierzyć, ze względu na wydajność i odpowiedność, zadanie opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, w celu przyjęcia ich przez Komisję.
- (48) W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna przyjąć opracowane przez EUNB projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 TFUE oraz zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010. Takie projekty regulacyjnych standardów technicznych powinny określać szczegóły techniczne dotyczące identyfikacji klientów instytucji finansowych na potrzeby wypłaty depozytów ze środków klientów; kryteria i okoliczności wypłaty posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów lub bezpośrednio klientowi, jak również zasady mające na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłaty na rzecz tego samego beneficjenta. Projekty regulacyjnych standardów technicznych powinny również określać metodykę obliczania dostępnych środków finansowych kwalifikujących się na poczet osiągnięcia poziomu docelowego oraz procedurę uzupełniania środków systemu gwarancji depozytów.
- (49) W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna przyjąć opracowane przez EUNB projekty wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010. Takie projekty wykonawczych standardów technicznych powinny określać treść i format arkusza informacyjnego dla deponentów, a także procedurę przekazywania oraz treść informacji, które powinny zostać udostępnione deponentom. Projekty wykonawczych standardów technicznych powinny również określać procedury, które należy stosować przy przekazywaniu przez instytucje kredytowe informacji właściwemu dla nich systemowi gwarancji depozytów oraz przy przekazywaniu przez system gwarancji depozytów lub wyznaczony organ informacji do EUNB, a także wzory na potrzeby przekazywania tych informacji.

- (50) Aby oddziały w państwach członkowskich instytucji kredytowych mających swoją siedzibę poza Unią, które to oddziały nie są członkami systemu gwarancji depozytów ustanowionego w Unii, mogły spełnić wymogi przyłączenia się do unijnego systemu gwarancji depozytów, takim oddziałom należy dać wystarczająco dużo czasu na podjęcie niezbędnych działań w celu spełnienia tego wymogu.
- (51) Dyrektywa 2014/49/UE zezwala państwom członkowskim na uznanie instytucjonalnego systemu ochrony za system gwarancji depozytów, jeżeli instytucjonalny system ochrony spełnia kryteria określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogi przewidziane w dyrektywie 2014/49/UE. Aby uwzględnić szczególnie model biznesowy takich instytucjonalnych systemów ochrony, w szczególności znaczenie środków zapobiegawczych leżących u podstaw ich mandatu, należy zapewnić państwom członkowskim możliwość zezwolenia na to, aby instytucjonalne systemy ochrony zyskały więcej czasu na dostosowanie się do nowych przepisów. Ta możliwość wprowadzenia dłuższego okresu na zapewnienie zgodności uwzględnia czas, jakiego potrzebują instytucjonalne systemy ochrony uznane za systemy gwarancji depozytów na zgromadzenie na rachunku oddzielnym do celów rachunkowości środków finansowych przeznaczonych na udzielanie członkowi wsparcia finansowego, a w szczególności zapewnienia, w razie konieczności, jego płynności i wypłacalności w celu zapobiegnięcia upadłości.
- (52) Aby systemy gwarancji depozytów i wyznaczone organy miały możliwość rozwoju zdolności operacyjnej niezbędnej do wykonania nowych przepisów określonych w niniejszej dyrektywie dotyczących stosowania środków zapobiegawczych, należy przewidzieć odroczenie rozpoczęcia stosowania tych przepisów.
- (53) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie jednakowej ochrony deponentów w Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na ryzyka dla integralności jednolitego rynku, z jakimi może wiązać się stosowanie zróżnicowanych podejść krajowych, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii w drodze zmiany przepisów już ustanowionych na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (54) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽¹¹⁾ przeprowadzono konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 12 czerwca 2023 r.⁽¹²⁾
- (55) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/49/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2014/49/UE

W dyrektywie 2014/49/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa określa przepisy i procedury dotyczące ustanawiania i funkcjonowania systemów gwarancji depozytów, gwarancji i wypłaty depozytów oraz zabezpieczeń dotyczących wykorzystania środków z systemów gwarancji depozytów na potrzeby działań innych niż wypłata depozytów w celu zapewnienia deponentom dostępu do ich depozytów.”;

- b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) instytucji kredytowych i oddziałów instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią, należących do systemów, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu.”;

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁽¹²⁾ Dz.U. C 255 z 20.7.2023, s. 4.

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w pkt 3 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3) »depozyt« oznacza należność wynikającą ze środków pozostawionych na rachunku lub z sytuacji tymczasowych w ramach normalnych operacji bankowych zwyczajowo przeprowadzanych przez instytucje kredytowe w toku prowadzonej przez nie działalności, którą instytucja kredytowa jest zobowiązana wypłacić zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami i postanowieniami umownymi, w tym depozyt terminowy i depozyt oszczędnościowy, z wyłączeniem należności w przypadku gdy:”;

(ii) w pkt 13 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„13) »zobowiązanie do zapłaty« oznacza nieodwołalne, w pełni zabezpieczone zobowiązanie instytucji kredytowej do zapłaty kwoty pieniężnej na rzecz systemu gwarancji depozytów na żądanie tego systemu gwarancji depozytów, pod warunkiem że zabezpieczenie:”;

(iii) dodaje się punkty w brzmieniu:

„19) »organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE;

20) »depozyty ze środkami klientów« oznaczają środki, które posiadacze rachunku będący instytucjami finansowymi zdefiniowanymi w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 deponują na rzecz swoich klientów w toku prowadzonej przez nie działalności w instytucji kredytowej;

21) »unijne ramy pomocy państwa« oznaczają ramy ustanowione w art. 107, 108 i 109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz rozporządzenia i wszystkie akty Unii, w tym wytyczne, komunikaty i zawiadomienia, wydane lub przyjęte zgodnie z art. 108 ust. 4 lub art. 109 TFUE;

22) »pranie pieniędzy« oznacza pranie pieniędzy zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1624 (*);

23) »finansowanie terroryzmu« oznacza finansowanie terroryzmu zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 2 dyrektywy (UE) 2024/1624.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1624 z dnia 31 maja 2024 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (Dz.U. L, 2024/1624, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1624/oj>);

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Udziały w irlandzkich kasach budowlano-mieszkaniowych, oprócz tych, które zgodnie z ich naturą są uważane za kapitał w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b), uznaje się za depozyty.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja kredytowa nie wywiązuje się ze swoich obowiązków członka systemu gwarancji depozytów, taki system gwarancji depozytów bezzwłocznie informował o tym wyznaczony organ i organ właściwy dla tej instytucji kredytowej. Państwa członkowskie zapewniają, aby ten właściwy organ, we współpracy z tym wyznaczonym organem, i – w stosownych przypadkach – z tym systemem gwarancji depozytów szybko podejmował wszelkie odpowiednie działania, w tym w razie potrzeby nakładał kary, aby zapewnić wywiązywanie się przez tę instytucję kredytową ze swoich obowiązków członka systemu gwarancji depozytów.

Do celów działań, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, zapewniają, aby właściwe organy mogły skorzystać z uprawnień nadzorczych określonych w tytule VII rozdział 1 sekcja IV dyrektywy 2013/36/UE.

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia przez instytucje kredytowe obowiązków członka systemu gwarancji depozytów. Takie kary są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja kredytowa nie dokonuje wpłaty składek, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 4, w ramach czasowych określonych przez system gwarancji depozytów, ten system gwarancji depozytów lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ, którego to dotyczy pobierał odsetki ustawowe za okres zwłoki od zaległej kwoty.”;

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów informował wyznaczony organ i właściwy organ, jeżeli działania, o których mowa w ust. 4 i 4a, nie skutkują wywiązaniem się przez instytucję kredytową z jej obowiązków członka systemu gwarancji depozytów. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ oceniały, czy ta instytucja kredytowa nadal spełnia warunki dalszego członkostwa w tym systemie gwarancji depozytów, i informowały dany właściwy organ o wyniku tej oceny.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy właściwy organ postanawia cofnąć zezwolenie zgodnie z art. 18 dyrektywy 2013/36/UE, dana instytucja kredytowa przestała być członkiem swojego systemu gwarancji depozytów. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty przechowywane w tej instytucji kredytowej w dniu, w którym przestaje ona być członkiem systemu gwarancji depozytów w związku z cofnięciem zezwolenia, nadal były gwarantowane przez ten system gwarancji depozytów.”;

d) w ust. 7 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy funkcjonowaniem systemu gwarancji depozytów zarządza podmiot prywatny, wyznaczone organy dysponują niezbędnymi kompetencjami w zakresie egzekwowania prawa, aby usunąć skutki naruszeń niniejszej dyrektywy przez ten system gwarancji depozytów, w tym kompetencjami do nakładania kar lub innych środków administracyjnych.”;

e) uchyla się ust. 8;

f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„13. Do dnia 11 maja 2029 r. EUNB opracuje wytyczne dotyczące zakresu i treści testów warunków skrajnych, o których mowa w ust. 10, oraz związanych z nimi procedur.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) depozyty wynikające z transakcji, w związku z którymi doszło do wydania wyroku skazującego z powodu prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;”;

(ii) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) depozyty dokonane przez instytucje finansowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w ich własnym imieniu i na ich własny rachunek;”;

(iii) uchyla się lit. e);

(iv) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) depozyty, których posiadacz nie został nigdy zidentyfikowany na podstawie art. 20 rozporządzenia (UE) 2024/1624, kiedy te depozyty stały się niedostępne, z wyjątkiem sytuacji, w których posiadacz żąda wypłaty, a ani instytucja kredytowa, ani system gwarancji depozytów nie są w stanie udowodnić, że brak identyfikacji został spowodowany działaniami posiadacza rachunku lub niepodjęciem przez niego działań, oraz pod warunkiem że tożsamość deponenta została zweryfikowana przed wypłatą;”;

(v) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) depozyty instytucji rządowych na poziomie centralnym lub instytucji rządowych oraz samorządowych na poziomie regionalnym zdefiniowanych w pkt 2.114 i 2.115 załącznika A do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 (*), z wyjątkiem depozytów instytucji niekomercyjnych kontrolowanych przez instytucje rządowe na poziomie centralnym oraz instytucje rządowe i samorządowe na poziomie regionalnym;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/549/oj>).”;

(vi) dodaje się literę w brzmieniu:

„l) depozyty spełniające warunki, o których mowa w art. 45b ust. 1a lit. a)–d) dyrektywy 2014/59/UE, w tym depozyty, których rezydualny termin zapadalności wynosi mniej niż jeden rok;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że depozyty indywidualnych systemów emerytalnych i pracowniczych systemów emerytalnych małych lub średnich przedsiębiorstw są objęte gwarancją do poziomu gwarancji określonego w art. 6 ust. 1.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W uzupełnieniu ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby następujące depozyty były chronione do kwoty nie mniejszej niż 500 000 EUR przez 6 miesięcy od momentu uznania danej kwoty lub od momentu, w którym zaistnieje prawna możliwość przeniesienia takich depozytów.”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) depozyty wynikające z transakcji dotyczących nieruchomości przeprowadzanych przez osobę fizyczną i związane z prywatnymi nieruchomościami mieszkalnymi oraz depozyty przeznaczone na takie transakcje, pod warunkiem że takie transakcje zostały zawarte lub mają zostać zawarte w krótkim terminie i pod warunkiem że ta osoba fizyczna może przedstawić dokumenty potwierdzające, że przed dniem, w którym właściwe organy administracyjne dokonały ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), taka transakcja została przeprowadzona lub ma zostać przeprowadzona w krótkim terminie.”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów lit. a) akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty były chronione do maksymalnej kwoty 2 500 000 EUR.

Do celów lit. a) akapitu pierwszego państwa członkowskie definiują »krótki termin« w prawie krajowym.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby poziom gwarancji określony w ust. 2 stanowił uzupełnienie poziomu gwarancji określonego w ust. 1.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Komisja dokonuje okresowego, co najmniej raz na pięć lat, przeglądu kwot, o których mowa w ust. 1 i 2. W stosownym przypadku Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący aktu ustawodawczego w celu dostosowania kwoty, o której mowa w ust. 1, w szczególności uwzględniając rozwój sytuacji w sektorze bankowym oraz sytuację gospodarczą i pieniężną w Unii, oraz w celu dostosowania kwot, o których mowa w ust. 2, uwzględniając ewolucję cen nieruchomości w poszczególnych państwach członkowskich oraz potrzebę zapewnienia proporcjonalności i równych warunków działania w całej Unii.”;

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli posiadacz rachunku nie jest w sposób nieograniczony uprawniony do kwoty na rachunku, to osoba uprawniona w sposób nieograniczony objęta jest gwarancją, pod warunkiem że została ona zidentyfikowana lub można ją zidentyfikować przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokonał ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

Bez uszczerbku dla art. 8c w przypadku środków przechowywanych przez posiadacza rachunku w imieniu osoby uprawnionej w sposób nieograniczony na odrębnym rachunku do celów zawodowych określonych przez prawo krajowe oraz w przypadku gdy te środki są chronione zgodnie z prawem krajowym w interesie tej osoby przed roszczeniami innych wierzycieli posiadacza rachunku, systemy gwarancji depozytów nie uwzględniają, podczas określania kwoty objętej gwarancją należnej osobie uprawnionej w sposób nieograniczony, innych depozytów złożonych przez tę osobę w tej samej instytucji kredytowej, jeżeli osoba ta została zidentyfikowana przez tę instytucję kredytową.

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów mogły wypłacać depozyty gwarantowane posiadaczowi rachunku na rzecz każdej z osób uprawnionych w sposób nieograniczony albo bezpośrednio osobie uprawnionej w sposób nieograniczony.”;

b) ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie mogą postanowić, że zobowiązania deponenta wobec instytucji kredytowej, które stały się wymagalne przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokonał ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), zostają odliczone od całkowitej kwoty kwalifikujących się depozytów deponenta w takim zakresie, w jakim takie potrącenie jest możliwe zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i postanowieniami umownymi regulującymi umowę między instytucją kredytową a deponentem.”;

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów wypłacał kwotę główną w wartości nominalnej oraz odsetki od depozytów, które zostały naliczone do dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonał ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b). Poziom gwarancji określony w art. 6 ust. 1 lub, w okolicznościach, o których mowa w art. 6 ust. 2, nie może zostać przekroczony.”;

d) w ust. 9 zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„Informacje te zawarte są w informacjach dla deponentów, o których mowa w art. 16 niniejszej dyrektywy.”;

7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Ciężar dowodu wskazującego na kwalifikowalność depozytu i uprawnienie do depozytu

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 3, deponent lub, w stosownym przypadku, posiadacz rachunku udowodnił, że dane depozyty spełniają warunki art. 6 ust. 2 lub, ewentualnie, udowodnił, że jest uprawniony do depozytów w okolicznościach, o których mowa w art. 7 ust. 3.”;

8) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Systemy gwarancji depozytów zapewniają, aby kwota podlegająca wypłacie była dostępna jak najszybciej i w każdym wypadku w ciągu siedmiu dni roboczych, licząc od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokonał ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wydał orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).”;

b) uchyla się ust. 2;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie zezwalają systemom gwarancji depozytów na stosowanie dłuższego terminu wypłaty:

a) depozytów, o których mowa w art. 6 ust. 2, o wartości przekraczającej kwotę określoną w art. 6 ust. 1; oraz

b) depozytów, o których mowa w art. 7 ust. 3 i w art. 8b, w przypadku gdy osoba, która jest uprawniona w sposób nieograniczony do tych depozytów, nie została zidentyfikowana, kiedy depozyty te stały się nieodstępne.

Ten dłuższy termin nie może przekraczać 20 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania przez te systemy gwarancji depozytów kompletnej informacji lub kompletnej dokumentacji, których systemy te zażądały w celu zbadania roszczeń i weryfikacji spełnienia warunków wypłaty.”;

d) uchyla się ust. 4;

e) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) uchyla się lit. b);

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w drodze odstępstwa od ust. 9, w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie zawarto żadnej transakcji związanej z depozytem i w związku z tym rachunek jest nieaktywny, z wyjątkiem sytuacji, w której deponent posiada również depozyty na innym rachunku, który nie jest nieaktywny, w tej samej instytucji kredytowej; lub”;

(iii) uchyla się lit. d);

f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 3 w przypadku gdy depozyt podlega środkom ograniczającym przyjętym przez Unię na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) lub art. 215 TFUE (zwanymi dalej »unijnymi środkami ograniczającymi«), państwa członkowskie zapewniają, aby te systemy gwarancji depozytów zawiesiły wypłaty kwoty podlegającej wypłacie na okres obowiązywania takich środków.

Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe wskazywały depozyty podlegające unijnym środkom ograniczającym w sposób umożliwiający natychmiastową identyfikację do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu.”;

g) uchyla się ust. 8;

h) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy w ciągu ostatnich 24 miesięcy nie zawarto żadnej transakcji związanej z depozytem, system gwarancji depozytów mógł ustalić próg dotyczący kosztów administracyjnych, jakie poniósłby ten system gwarancji depozytów, dokonując takiej wypłaty. System gwarancji depozytów nie jest zobowiązany do podejmowania aktywnych działań w celu dokonania wypłaty na rzecz deponentów poniżej tego progu. Jednak państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów dokonywał wypłat na rzecz deponentów poniżej tego progu na wniosek tych deponentów.”;

9) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Wypłata depozytów o wartości przekraczającej 10 000 EUR

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy kwoty podlegające wypłacie przekraczają 10 000 EUR, systemy gwarancji depozytów dokonywały, w miarę możliwości, wypłat na rzecz deponentów w drodze poleceń przelewu zdefiniowanych w art. 4 pkt 24 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (*) lub, w przypadku gdy takie polecenia przelewu nie są możliwe, z wykorzystaniem sposobów płatności innych niż płatność gotówkowa, które zapewniają możliwość śledzenia środków.

Artykuł 8b

Gwarancja depozytów ze środkami klientów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozyty ze środkami klientów były objęte gwarancją systemów gwarancji depozytów, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) takie depozyty są deponowane w imieniu i na rzecz klientów, którzy kwalifikują się do ochrony zgodnie z art. 5 ust. 1;

- b) takie depozyty są dokonywane na wyodrębnionych rachunkach zgodnie z wymogami dotyczącymi zabezpieczeń określonymi w prawie Unii regulującym działalność podmiotów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d);
- c) klienci, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, zostali zidentyfikowani lub mogą zostać zidentyfikowani przez instytucję finansową utrzymującą rachunek w imieniu tych klientów przed dniem, w którym właściwy organ administracyjny dokona ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wyda orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby poziom gwarancji, o którym mowa w art. 6 ust. 1, miał zastosowanie do każdego z klientów spełniających warunek określony w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1, przy określaniu kwoty podlegającej wypłacie w odniesieniu do pojedynczego klienta system gwarancji depozytów nie uwzględnia sumy depozytów złożonych przez tego klienta w tej samej instytucji kredytowej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wypłacały gwarantowane depozyty ze środkami klientów posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów albo bezpośrednio klientowi.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) szczegółów technicznych dotyczących identyfikacji klientów na potrzeby wypłaty zgodnie z art. 8;
- b) kryteriów, na jakich podstawie środki mają być wypłacane posiadaczowi rachunku na rzecz każdego z klientów albo bezpośrednio klientowi, oraz okoliczności, w jakich taka wypłata ma być dokonywana;
- c) zasad mających na celu uniknięcie wielokrotnych roszczeń o wypłatę na rzecz tego samego beneficjenta.

Opracowując projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, EUNB uwzględnia następujące kwestie:

- a) specyfikę modelu biznesowego poszczególnych rodzajów instytucji finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d);
- b) szczegółowe wymogi określone w mającym zastosowanie prawie Unii regulującym działalność instytucji finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. d), w zakresie traktowania środków należących do klientów.

EUNB przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 8c

Zawieszenie wypłat w przypadku podejrzeń dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczony organ poinformował system gwarancji depozytów w ciągu 24 godzin od momentu otrzymania przez ten organ od podmiotu sprawującego nadzór finansowy, zdefiniowanego w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1640 (**), informacji, o których mowa w art. 64 ust. 4 tej dyrektywy. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, którymi wymieniają się wyznaczony organ i system gwarancji depozytów, ograniczały się do informacji bezwzględnie koniecznych do realizacji zadań i obowiązków systemu gwarancji depozytów wynikających z niniejszej dyrektywy i aby taka wymiana informacji była prowadzona zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów zawieszał wypłatę kwoty podlegającej wypłacie, jeżeli deponenta lub jakąkolwiek inną osobę, która ma prawo do kwot przechowywanych na swoim rachunku, oskarżono o przestępstwo, które wynika z prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub ma związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, do czasu wydania wyroku przez sąd. Państwa członkowskie ustanawiają procedurę, która zapewnia terminowe przekazywanie tych informacji systemowi gwarancji depozytów.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów zawieszał wypłatę kwoty podlegającej wypłacie na ten sam okres co ustanowiony w art. 24 dyrektywy (UE) 2024/1640, w przypadku gdy otrzyma od instytucji kredytowej lub wyznaczonego organu informację, że jednostka analityki finansowej, o której mowa w tym artykule, zawiesiła transakcję, rachunek lub stosunki gospodarcze dotyczące danego deponenta.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów nie ponosił odpowiedzialności za zawieszenie dokonane zgodnie z ust. 2 i 3.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35, ELL: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1640 z dnia 31 maja 2024 r. w sprawie mechanizmów, które państwa członkowskie powinny wprowadzić, mających na celu zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca dyrektywę (UE) 2019/1937 oraz zmieniająca i uchylająca dyrektywę (UE) 2015/849 (Dz.U. L, 2024/1640, 19.6.2024, ELL: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj>).

(***) Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20, ELL: <http://data.europa.eu/eli/dir/1996/9/oj>).”;

10) art. 9 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla praw, które mogą przysługiwać systemom gwarancji depozytów na mocy prawa krajowego, system gwarancji depozytów dokonujący płatności gwarantowanych w ramach systemów krajowych jest upoważniony w ramach postępowania likwidacyjnego lub reorganizacyjnego, do wstąpienia w prawa deponentów na kwotę równą płatnościom dokonany przez ten system gwarancji depozytów na rzecz tych deponentów. Systemom gwarancji depozytów, które wnoszą wkład w kontekście instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 37 ust. 3 lit. a) lub b) dyrektywy 2014/59/UE, lub w kontekście środków wprowadzonych zgodnie z art. 11 ust. 5 niniejszej dyrektywy, przysługują roszczenia w postępowaniu likwidacyjnym wobec pozostałej części instytucji kredytowej na kwotę równą ich wkładowi. Roszczenie to ma taki sam stopień uprzywilejowania, jaki przysługuje gwarantowanym depozytom na mocy przepisów prawa krajowego regulujących standardowe postępowanie upadłościowe zgodnie z art. 108 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby deponenci, których depozyty nie zostały wypłacone ani uznane przez system gwarancji depozytów w terminach określonych w art. 8 ust. 1 i 3, mogli dochodzić roszczenia wobec systemu gwarancji depozytu o wypłatę ich depozytów przez okres pięciu lat, licząc od dnia, w którym właściwy organ administracyjny dokona ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wyda orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b).”;

11) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 3 lipca 2024 r. dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów odpowiadały co najmniej poziomowi docelowemu wynoszącemu 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu.

Do celów obliczania poziomu docelowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, okresem odniesienia jest okres między dniem 31 grudnia poprzedzającym dzień, do którego poziom docelowy ma zostać osiągnięty, a tym dniem.

Przy ustalaniu, czy system gwarancji depozytów osiągnął poziom docelowy, o którym mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie uwzględniają wyłącznie dostępne środki finansowe bezpośrednio wniesione przez członków danego systemu gwarancji depozytów lub od nich odzyskane, po odliczeniu opłat i należności administracyjnych. Takie dostępne środki finansowe obejmują przychody inwestycyjne, których źródłem są środki wniesione przez członków systemu gwarancji depozytów oraz środki odzyskane przez system gwarancji depozytów z tytułu roszczeń wynikających z jego interwencji, ale nie obejmują wypłat, wobec których kwalifikujący się deponenci nie zgłosili roszczeń w toku procedur wypłaty, ani żadnych zobowiązań z tytułu zadłużenia należnych od systemu gwarancji depozytów. Niespłacone roszczenie z tytułu pożyczki udzielonej innemu systemowi gwarancji depozytów na mocy art. 12 lub niespłacone roszczenie z tytułu pożyczki lub środków udostępnionych w inny sposób na mocy art. 12a zostają uwzględnione i są wliczane wyłącznie na poczet osiągnięcia tego poziomu docelowego.

W przypadku gdy możliwości w zakresie finansowania są mniejsze niż poziom docelowy, płatności składek są wznowiane co najmniej do czasu ponownego osiągnięcia poziomu docelowego.

W przypadku gdy poziom docelowy, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zostaje osiągnięty po raz pierwszy, a poziom dostępnych środków finansowych – w następstwie wzrostu kwoty gwarantowanych depozytów albo po wypłacie środków z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 8 lub art. 11 ust. 2, 3 lub 5 – spadnie poniżej dwóch trzecich poziomu docelowego, system gwarancji depozytów ustala stałą składkę na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w okresie nieprzekraczającym sześciu lat.

W przypadku gdy poziom docelowy, o którym mowa w akapicie pierwszym, zostaje osiągnięty po raz pierwszy, a poziom dostępnych środków finansowych spadnie o mniej niż jedną trzecią poziomu docelowego, system gwarancji depozytów ustala stałą składkę na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu docelowego w ciągu dwóch lat. System gwarancji depozytów może przedłużyć ten okres o jeden dodatkowy rok w celu zapewnienia, aby kwota, która ma zostać pobrana, osiągnęła wysokość, która jest proporcjonalna do kosztów poboru składek.

Stać składka uwzględnia w należyty sposób fazę cyklu koniunkturalnego oraz potencjalne skutki składek procyklicznych przy ustalaniu składek rocznych w kontekście niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie mogą przedłużyć początkowy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, o maksymalnie cztery lata, jeżeli system gwarancji depozytów dokonał łącznych wypłat przekraczających 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostępne środki finansowe, które system gwarancji depozytów uwzględnia do celów osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, mogą obejmować zobowiązania do zapłaty płatne w ciągu dwóch dni roboczych na wniosek systemu gwarancji depozytów. Całkowity udział takich zobowiązań do zapłaty nie może przekraczać 30 % całkowitej kwoty dostępnych środków finansowych pozyskanych zgodnie z ust. 2.

EUNB wydaje wytyczne dotyczące zobowiązań do zapłaty, w których określa kryteria dopuszczalności tych zobowiązań.”;

c) uchyla się ust. 4;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów, wyznaczone organy lub właściwe organy określiły strategię inwestycyjną dla dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów oraz aby ta strategia inwestycyjna była zgodna z zasadami dywersyfikacji i inwestycji w aktywa o niskim ryzyku. Systemy gwarancji depozytów stosują instrumenty pochodne wyłącznie do celów zarządzania ryzykiem, w tym zarządzania ryzykiem rynkowym i ryzykiem płynności.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. W przypadku gdy systemy gwarancji depozytów mają zezwolenie na lokowanie całości lub części swoich dostępnych środków finansowych w krajowym banku centralnym lub w skarbie państwa, państwa członkowskie zapewniają, aby takie dostępne środki finansowe były oddzielone od innych środków do celów rachunkowości i były łatwo dostępne do wykorzystania przez te systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 11 i 12 oraz art. 14 ust. 3.”;

f) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów dysponowały odpowiednimi alternatywnymi mechanizmami finansowania, umożliwiającymi im pozyskanie krótkoterminowego finansowania w celu zaspokojenia dochodzonych przeciwko nim roszczeń. Alternatywne mechanizmy finansowania finansowane ze środków publicznych są wykorzystywane w ostateczności i wyłącznie do celów wypłaty na mocy art. 8 ust. 1 oraz do celów działań, o których mowa w art. 11 ust. 2, i są zapewniane w formie pożyczek lub gwarancji. Alternatywne mechanizmy finansowania ze źródeł publicznych są zapewniane wyłącznie pod warunkiem, że system gwarancji depozytów podejmie prawnie wiążące zobowiązanie do spłaty alternatywnych mechanizmów finansowania finansowanych lub gwarantowanych ze środków publicznych oraz do spłaty uzgodnionych odsetek i opłat w ciągu sześciu lat.

W nadzwyczajnych okolicznościach, w przypadku gdy – w świetle wypłat i kwot odzyskanych w okresie spłaty – właściwy organ oceni, że spłata może nadmiernie obciążyć zdolności do finansowania, którymi dysponują pozostałe instytucje będące członkami systemu, okres spłaty może zostać jednokrotnie przedłużony o maksymalnie trzy lata.”;

g) uchyla się ust. 10;

h) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„11. W kontekście działań, o których mowa w art. 11 ust. 1, 2, 3 i 5, państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na wykorzystywanie środków pochodzących z alternatywnych mechanizmów finansowania, o których mowa w art. 10 ust. 9, innych niż mechanizmy finansowane lub gwarantowane ze środków publicznych, zanim wykorzystają dostępne środki finansowe i zanim dokonają poboru składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) metodyki obliczania dostępnych środków finansowych kwalifikujących się na poczet osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, z uwzględnieniem rozgraniczenia dostępnych środków finansowych systemów gwarancji depozytów i kategorii dostępnych środków finansowych pochodzących z wniesionych środków;

b) szczegółów procedury stosowanej w celu osiągnięcia poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, po wykorzystaniu przez system gwarancji depozytów dostępnych środków finansowych zgodnie z art. 11 lub w przypadku wzrostu kwoty gwarantowanych depozytów.

EUNB przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 11 maja 2028 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

13. Do dnia 11 maja 2028 r. EUNB opracuje wytyczne mające pomóc systemom gwarancji depozytów w dywersyfikacji dostępnych środków finansowych oraz wskazujące możliwości dokonywania przez systemy gwarancji depozytów inwestycji w aktywa o niskim ryzyku z wykorzystaniem dostępnych środków finansowych tych systemów.”;

12) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Wykorzystanie środków

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe, o których mowa w art. 10, przede wszystkim do zabezpieczania wypłat na rzecz deponentów zgodnie z art. 8.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe do finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na wykorzystanie dostępnych środków finansowych na potrzeby środków zapobiegawczych, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podjął decyzji, o której mowa w art. 82 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE;

b) wszystkie warunki określone w art. 11a i 11b są spełnione.

4. W przypadku gdy dostępne środki finansowe są wykorzystywane na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11a, instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów natychmiast zapewniają temu systemowi środki wykorzystywane na potrzeby takich środków zapobiegawczych, w razie potrzeby w formie składek nadzwyczajnych, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

a) pojawia się konieczność dokonania wypłat na rzecz deponentów lub dokonania interwencji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów wynoszą mniej niż dwie trzecie poziomu docelowego;

b) dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów spadły poniżej 25 % poziomu docelowego.

5. W przypadku gdy instytucja kredytowa zostaje zlikwidowana zgodnie z art. 32b dyrektywy 2014/59/UE w celu opuszczenia rynku lub zakończenia prowadzonej działalności bankowej, państwa członkowskie mogą zezwolić systemom gwarancji depozytów na wykorzystanie dostępnych środków finansowych na środki alternatywne, aby zachować dostęp deponentów do ich depozytów, w tym przeniesienie aktywów i zobowiązań oraz przeniesienie portfela depozytów, pod warunkiem że spełnione są wszystkie warunki określone w art. 11d niniejszej dyrektywy.

6. Do dnia 11 maja 2030 r. Komisja, po konsultacji z EUNB, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wdrażanie i skutki przepisów dotyczących środków, o których mowa w ust. 3 i 5, w tym:

a) ocenę stanu transpozycji i wdrażania tych środków oraz wszelkich przeszkód prawnych lub praktycznych, które sprawiły, że państwa członkowskie nie mogły umożliwić swoim systemom gwarancji depozytów finansowanie tych środków;

b) ocenę skuteczności tych środków i zakres, w jakim przyczyniły się one do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy;

c) analizę celowości udostępnienia tych środków systemom gwarancji depozytów we wszystkich państwach członkowskich.

W stosownym przypadku do sprawozdania zostanie dołączony wniosek ustawodawczy.”;

13) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Środki zapobiegawcze

1. Jeżeli państwa członkowskie zezwalają na wykorzystanie środków z systemu gwarancji depozytów na potrzeby środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wykorzystywały dostępne środki finansowe na potrzeby takich środków zapobiegawczych, pod warunkiem że wszystkie następujące warunki są spełnione:

- a) do wniosku instytucji kredytowej o finansowanie takich środków zapobiegawczych załączono oświadczenie określające środki, o których mowa w art. 11b ust. 1;
- b) instytucja kredytowa skonsultowała się z właściwym organem w sprawie środków przewidzianych w oświadczeniu, o których mowa w art. 11b ust. 1, i uwzględniła uwagi właściwego organu dotyczące tych środków;
- c) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków zapobiegawczych wiąże się z nałożeniem na instytucję kredytową objętą wsparciem warunków, które przewidują co najmniej ściślejsze monitorowanie ryzyka związanego z daną instytucją kredytową w połączeniu z rozwiązaniami w zakresie zarządzania ułatwiającymi takie monitorowanie, większe prawa w zakresie weryfikacji przysługujące systemowi gwarancji depozytów i częstsze sprawozdania dla właściwych organów;
- d) stosowanie przez system gwarancji depozytów środków zapobiegawczych jest uzależnione od zobowiązania instytucji kredytowej do zapewnienia dostępu do gwarantowanych depozytów;
- e) instytucje kredytowe należące do systemu gwarancji depozytów są w stanie wnieść składki nadzwyczajne zgodnie z art. 11 ust. 4;
- f) instytucja kredytowa wywiązuje się z obowiązków nałożonych na nią niniejszą dyrektywą oraz zapewniono zgodność z harmonogramem wypłaty i ze strategią odejścia, o których mowa w art. 11b ust. 6 niniejszej dyrektywy lub w art. 32c ust. 2 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do wszelkich wcześniejszych środków zapobiegawczych lub nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów wprowadziły systemy monitorowania i procedury decyzyjne, które są odpowiednie do tego, aby umożliwić wybór i wdrażanie środków zapobiegawczych oraz monitorowanie związanego z tym ryzyka.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów mogły wdrożyć środki zapobiegawcze jedynie wówczas, gdy wyznaczony organ potwierdzi, że wszystkie warunki określone w ust. 1 zostały spełnione. Wyznaczony organ powiadamia o tym właściwy organ i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. EUNB opracowuje wytyczne w celu określenia:

- a) warunków, o których mowa w ust. 1 lit. c);
- b) systemów monitorowania i procedur decyzyjnych, które systemy gwarancji depozytów muszą wprowadzić zgodnie z ust. 2, z uwzględnieniem praktyk instytucjonalnych systemów ochrony, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. c);
- c) szczegółowych sposobów współpracy między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyznaczonymi organami i właściwymi organami na mocy ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem wymogów określonych w art. 11b.

Artykuł 11b

Wymogi dotyczące środków zapobiegawczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe, które zwracają się do systemu gwarancji depozytów z wnioskiem o finansowanie środków zapobiegawczych na podstawie art. 11 ust. 3, przedstawiły właściwemu organowi oświadczenie określające środki, które te instytucje kredytowe zobowiązują się podjąć w celu zapewnienia zgodności z mającymi zastosowanie wymogami nadzorczymi zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013.

2. W oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się działania mające na celu ograniczenie ryzyka pogorszenia się kondycji finansowej danej instytucji kredytowej oraz zwiększenie jej poziomów kapitału i płynności.

3. W przypadku gdy środki finansowe systemu gwarancji depozytów są wykorzystywane na potrzeby środków zapobiegawczych na podstawie art. 11 ust. 3 niniejszej dyrektywy, wykorzystanie to uznaje się za zmianę sytuacji finansowej instytucji kredytowej i wymagana jest aktualizacja planu naprawy na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku stosowania środków wsparcia kapitałowego, w tym dokapitalizowania, środków dotyczących utraty wartości aktywów i gwarancji na aktywa, dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów pokrywały wyłącznie niedobór kapitału oszacowany w danym momencie na podstawie następujących elementów:

- a) niedobór kapitału stwierdzony podczas unijnego lub krajowego testu warunków skrajnych, oceny jakości aktywów lub równoważnego procesu lub podczas przeglądu i oceny nadzorczej, kontroli na miejscu lub tymczasowej administracji lub przez niezależnego rzeczoznawcę;
- b) środki służące pozyskaniu kapitału, które należy wdrożyć w ciągu sześciu miesięcy od przekazania planu reorganizacji działalności;
- c) zabezpieczenia zapobiegające wypływowi środków, w tym działania, o których mowa w ust. 7.

Elementy, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)-c), włącza się do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1.

Określając kwotę wsparcia kapitałowego, którą ma zapewnić system gwarancji depozytów, system gwarancji depozytów może również uwzględnić każdą perspektywną ocenę adekwatności kapitałowej, w tym plan ochrony kapitału, o którym mowa w art. 142 dyrektywy 2013/36/UE.

System gwarancji depozytów powiadamia właściwy organ o kwocie wsparcia kapitałowego, która ma zostać zapewniona.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów przeniosły posiadane przez siebie pakiety akcji lub inne instrumenty kapitałowe instytucji kredytowej objętej wsparciem tak szybko, jak pozwolą na to warunki rynkowe i finansowe.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, przedstawiono strategię odejścia od środków zapobiegawczych, w tym wyraźnie określony harmonogram wypłaty przez instytucję kredytową wszelkich środków podlegających wypłacie otrzymanych jako część środków zapobiegawczych oraz zbycie pakietów danego systemu gwarancji depozytów związanych z kapitałem tej instytucji kredytowej na podstawie ust. 5. Informacje te wolno ujawnić dopiero wtedy, gdy ta instytucja kredytowa odejdzie od środków zapobiegawczych lub gdy zakończona zostanie ocena, o której mowa w art. 11c ust. 3, z zastrzeżeniem obowiązków ujawnienia informacji bez opóźnienia, o których mowa w art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 (*).

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby nie wypłacano dywidend, zmiennego wynagrodzenia ani nie skupowano akcji własnych oraz aby instytucja kredytowa objęta wsparciem nie podejmowała nieodwołalnego zobowiązania do wypłaty dywidend, wynagrodzenia zmiennego lub skupu akcji własnych. Właściwy organ może wyjątkowo zezwolić na wypłatę dywidend, w przypadku gdy instytucja kredytowa wykaże w sposób przekonujący właściwy organ, że ma prawnie wiążące zobowiązanie do wypłaty takich dywidend. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakazy określone w niniejszym ustępie obowiązywały aż do momentu odejścia przez instytucję kredytową od środków zapobiegawczych.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ciągu sześciu miesięcy od udzielenia początkowego wsparcia finansowego instytucja kredytowa objęta wsparciem przedłożyła właściwemu organowi plan reorganizacji działalności. Po przyznaniu środków zapobiegawczych właściwy organ może przedłużyć ten okres do maksymalnie ośmiu miesięcy. W przypadku gdy właściwy organ nie jest przekonany, że plan reorganizacji działalności jest wiarygodny i wykonalny, dalsze zapewnianie danej instytucji kredytowej środków przez system gwarancji depozytów zostaje zawieszane.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby środki przewidziane w planie reorganizacji działalności, o którym mowa w ust. 8, były zgodne z planem restrukturyzacji instytucji kredytowej, którego Komisja może wymagać na podstawie unijnych ram pomocy państwa.

10. Właściwy organ przedstawia plan reorganizacji działalności, o którym mowa w ust. 8, organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przeanalizować plan reorganizacji działalności z myślą o zidentyfikowaniu wszelkich działań, które mogą negatywnie wpłynąć na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, oraz może wydać w tych kwestiach zalecenia dla właściwego organu. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje swoją ocenę i zalecenia w ramach czasowych określonych przez właściwy organ.

Artykuł 11c

Plan działań naprawczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy instytucja kredytowa nie wywiąże się z zobowiązań określonych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 11b ust. 1, lub w planie reorganizacji działalności, o którym mowa w art. 11b ust. 8, lub nie wypłaci kwoty wniesionej przez system gwarancji depozytów w ramach środków zapobiegawczych, o których mowa w art. 11 ust. 3, w terminie zapadalności, lub nie stosuje się do strategii odejścia, o której mowa w art. 11b ust. 6, system gwarancji depozytów niezwłocznie informował o tym właściwy organ.

2. W okolicznościach, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ zwracał się do instytucji kredytowej o przedłożenie wyznaczonemu organowi i systemowi gwarancji depozytów jednorazowego planu działań naprawczych opisującego kroki, jakie instytucja kredytowa podejmie w celu zapewnienia zgodności z wymogami nadzorczymi, zapewnienia swojej długoterminowej rentowności oraz wypłaty należnej kwoty wniesionej przez system gwarancji depozytów na rzecz środków zapobiegawczych, a także związane z tym ramy czasowe. Wyznaczony organ i system gwarancji depozytów konsultują się z właściwym organem w sprawie działań przewidzianych w planie działań naprawczych.

3. W przypadku gdy właściwy organ nie daje wiary, że plan reorganizacji działalności jest wiarygodny lub wykonalny, lub w przypadku gdy instytucja kredytowa nie stosuje się do planu działań naprawczych, właściwy organ informuje system gwarancji depozytów i organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o swojej ocenie. W takiej sytuacji system gwarancji depozytów nie przyznaje żadnych kolejnych środków zapobiegawczych tej instytucji kredytowej, a właściwe organy przeprowadzają ocenę tego, czy instytucja jest na progu upadłości lub czy jest zagrożona upadłością, zgodnie z art. 32 dyrektywy 2014/59/UE.

4. Do dnia 11 maja 2029 r. EUNB wyda wytyczne określające elementy, które mają zostać włączone do planu reorganizacji działalności towarzyszącemu środkom zapobiegawczym, o których mowa w art. 11b ust. 4–8, oraz w planie działań naprawczych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

*Artykuł 11d***Warunki stosowania środków alternatywnych**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby – w przypadku gdy dostępne środki finansowe systemu gwarancji depozytów są wykorzystywane na potrzeby środków alternatywnych, o których mowa w art. 11 ust. 5, system gwarancji depozytów mógł wnieść kwotę konieczną do finansowania przeniesienia na odbiorcę niegwarantowanych depozytów i innych zwykłych niezabezpieczonych zobowiązań oraz w celu zapewnienia neutralności odbiorcy w zakresie skutków kapitałowych, w dodatku do kwoty koniecznej do przeniesienia gwarantowanych depozytów i aktywów danej instytucji kredytowej, jeżeli w ocenie właściwego organu krajowego:

- a) przeniesienie depozytów, które nie są gwarantowane, lub zwykłych niezabezpieczonych zobowiązań jest ściśle konieczne i proporcjonalne do celów uniknięcia efektu domina, w szczególności w odniesieniu do kwalifikujących się depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw;
- b) przeniesienie depozytów, które nie są gwarantowane, lub zwykłych niezabezpieczonych zobowiązań zmaksymalizowałoby wartość w momencie sprzedaży lub przeniesienia na nowego nabywcę, a tym samym ograniczyłoby obniżanie wartości ekonomicznej oraz zmniejszyłoby potencjalne straty wierzycieli; lub
- c) konieczne jest zachowanie pełnej relacji z klientami w celu utrzymania zaufania.

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów nie finansowały przenoszenia funduszy własnych ani zobowiązań, które mają niższy stopień uprzywilejowania niż zwykle niezabezpieczone zobowiązania w ich prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy system gwarancji depozytów finansuje przeniesienie aktywów i zobowiązań, w tym przeniesienie portfela depozytów, o którym mowa w art. 11 ust. 5, dana instytucja kredytowa lub właściwy organ krajowy oferowały na sprzedaż lub czyniły przygotowania do oferowania na sprzedaż aktywów, praw i zobowiązań, które ta instytucja kredytowa zamierza przenieść. Bez uszczerbku dla unijnych ram pomocy państwa takie oferowanie na sprzedaż:

- a) jest otwarte i przejrzyste oraz nie przedstawia w sposób wprowadzający w błąd aktywów, praw i zobowiązań, które mają zostać przeniesione;
- b) nie faworyzuje ani nie dyskryminuje potencjalnych nabywców i nie przyznaje żadnych korzyści potencjalnemu nabywcy;
- c) jest wolne od wszelkich konfliktów interesów;
- d) uwzględnia potrzebę wdrożenia szybkiego rozwiązania, biorąc pod uwagę termin określony w art. 3 ust. 2 akapit drugi w odniesieniu do ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a); oraz
- e) ma na celu osiągnięcie jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny sprzedaży danych aktywów, praw i zobowiązań.

*Artykuł 11e***Test najniższego kosztu**

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy środki z systemu gwarancji depozytów są wykorzystywane na potrzeby dowolnego środka, o którym mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5 niniejszej dyrektywy, kwota odpowiedniej interwencji systemu gwarancji depozytów nie przekraczała niższej z poniższych kwot:

- a) kwoty gwarantowanych depozytów w instytucji kredytowej; lub
- b) kwoty wynikającej z warunków zastosowania właściwego środka ustanowionego, odpowiednio, w art. 109 dyrektywy 2014/59/UE lub w art. 11 ust. 3 lub 5 niniejszej dyrektywy.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/596/oj>);

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Wykorzystanie dostępnych środków finansowych instytucjonalnych systemów ochrony uznanych za systemy gwarancji depozytów na podstawie art. 113 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjonalnemu systemowi ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c), na pożyczanie lub udostępnienie w inny sposób jego dostępnych środków finansowych, o których mowa w art. 10 ust. 1, wszelkim innym funduszom tego instytucjonalnego systemu ochrony, o których mowa w art. 113 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

- a) te pożyczane lub udostępnione w inny sposób środki finansowe są konieczne do zapewnienia płynności i wypłacalności w celu zapobiegnięcia upadłości instytucji należącej do tego systemu gwarancji depozytów;
- b) nie występuje natychmiastowa konieczność wykorzystania przez system gwarancji depozytów dostępnych środków finansowych, o której mowa w art. 10 ust. 1, do dokonania wypłat na rzecz deponentów instytucji będących członkami tego systemu ani do interwencji w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji będących członkami tego systemu;
- c) całkowita kwota nie przekracza 75 % poziomu docelowego systemu gwarancji depozytów;
- d) pożyczane lub udostępnione w inny sposób środki finansowe muszą zostać spłacone w ciągu sześciu lat.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucjonalny system ochrony, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. c), pożyczył lub udostępnił w inny sposób dostępne środki finansowe zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz gdy występuje konieczność dokonania wypłat na rzecz deponentów instytucji będących członkami systemu gwarancji depozytów lub interwencji w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, środki te zostały wypłacone na żądanie w terminie nieprzekraczającym terminu określonego w art. 8 ust. 1.”;

15) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów obejmowały ochroną:

- a) deponentów w oddziałach, utworzonych przez należące do tych systemów instytucje kredytowe w innych państwach członkowskich; oraz
- b) deponentów w instytucjach kredytowych należących do tych systemów, które korzystają ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy ci deponenci korzystają z tych usług w innym państwie członkowskim.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia mógł podjąć decyzję o dokonaniu wypłaty bezpośrednio na rzecz deponentów w oddziałach w innym państwie członkowskim, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- (i) obciążenie administracyjne i koszt takiej wypłaty są niższe niż w przypadku wypłaty przez system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego;

(ii) system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia zapewnia, aby deponenci nie znaleźli się w gorszej sytuacji niż wówczas, gdyby wypłaty dokonano zgodnie z akapitem pierwszym;

(iii) wypłaty dokonuje się w tej samej walucie, w jakiej by jej dokonano, gdyby wypłaty dokonano zgodnie z akapitem pierwszym.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego mógł, na podstawie porozumienia z systemem gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia, działać jako punkt kontaktowy dla deponentów w instytucjach kredytowych korzystających ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, oraz aby otrzymywał od systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia rekompensatę za poniesione koszty.

2b. W przypadku gdy zastosowanie ma ust. 2, państwa członkowskie zapewniają, aby system gwarancji depozytów danego państwa członkowskiego pochodzenia i system gwarancji depozytów danego przyjmującego państwa członkowskiego zawarły porozumienie w sprawie warunków wypłaty, w tym w sprawie rekompensaty za wszelkie poniesione koszty, punktu kontaktowego dla deponentów, harmonogramu i metody płatności.

2c. W przypadku gdy zastosowanie ma ust. 2 lub 2a, system gwarancji depozytów danego państwa członkowskiego pochodzenia przekazuje systemowi gwarancji depozytów danego przyjmującego państwa członkowskiego informacje na temat:

a) liczby deponentów w oddziałach, które zostały utworzone przez należące do tego systemu instytucje kredytowe w tym przyjmującym państwie członkowskim, kwoty gwarantowanych depozytów w tych oddziałach i wszelkich istotnych zmian w tych liczbach i kwotach;

b) liczby deponentów w instytucjach kredytowych należących do tego systemu, które korzystają ze swobody świadczenia usług, o której mowa w tytule V rozdział 3 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy ci deponenci korzystają z tych usług w tym przyjmującym państwie członkowskim, całkowitej kwoty gwarantowanych depozytów tych deponentów i wszelkich istotnych zmian w tych liczbach i kwotach.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu gwarancji depozytów i przyłącza się do drugiego systemu gwarancji depozytów lub gdy część działalności instytucji kredytowej zostaje przeniesiona do drugiego systemu gwarancji depozytów, pierwotny system gwarancji depozytów przekazywał przyjmującemu systemowi gwarancji depozytów składki należne za okres 12 miesięcy poprzedzających zmianę członkostwa w systemie gwarancji depozytów, proporcjonalnie do kwoty przeniesionych gwarantowanych depozytów, z wyjątkiem składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 10 ust. 8.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Do celów ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, aby pierwotny system gwarancji depozytów przekazał – na wniosek przyjmującego systemu gwarancji depozytów – kwotę, o której mowa w tym ustępie, w terminie jednego miesiąca od tego wniosku.”;

f) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia wymieniały się z systemami gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego informacjami, o których mowa w art. 4 ust. 7 i 10 oraz w art. 16a ust. 1 i 2. Stosowane są przy tym ograniczenia określone w art. 4 ust. 11.”;

g) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. Do dnia 11 maja 2028 r. EUNB wyda wytyczne dotyczące odpowiednich ról systemów gwarancji depozytów w państwie członkowskim pochodzenia i w przyjmującym państwie członkowskim, o których mowa w ust. 2, w tym wykaz okoliczności, w jakich system gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia jest w stanie podjąć decyzję o dokonaniu wypłaty na rzecz deponentów w oddziałach w innym państwie członkowskim, zgodnie z ust. 2 akapit trzeci, oraz wykaz warunków, na jakich może to nastąpić.”;

16) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Oddziały unijnych instytucji kredytowych, które mają siedzibę w państwach trzecich

Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały instytucji kredytowych, których siedziba znajduje się poza Unią, przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów na ich terytorium, zanim zezwolą takim oddziałom na przyjmowanie kwalifikujących się depozytów w tych państwach członkowskich.

Państwa członkowskie zapewniają, aby oddziały, o których mowa w akapicie pierwszym, wносиły składki na rzecz systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 13.”;

17) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Instytucje kredytowe należące do systemu, które mają oddziały w państwach trzecich

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy gwarancji depozytów nie obejmowały ochroną deponentów w oddziałach utworzonych w państwach trzecich przez instytucje kredytowe należące do tych systemów.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że systemy gwarancji depozytów obejmują ochroną deponentów w oddziałach utworzonych w państwach trzecich przez instytucje kredytowe należące do systemu, pod warunkiem że te systemy gwarancji depozytów pobierają odpowiednie składki od danych instytucji kredytowych i z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez wyznaczony organ.”;

18) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przekazywały obecnym i przyszłym deponentom informacje, których ci deponenci potrzebują do zidentyfikowania systemów gwarancji depozytów w obrębie Unii, których członkami są dana instytucja kredytowa i jej oddziały. Instytucje kredytowe przekazują te informacje w formie arkusza informacyjnego przygotowanego w formie umożliwiającej ekstrakcję danych w rozumieniu art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2859 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2859 z 13 grudnia 2023 r. w sprawie ustanowienia europejskiego pojedynczego punktu dostępu zapewniającego scentralizowany dostęp do publicznie dostępnych informacji mających znaczenie dla usług finansowych, rynków kapitałowych i zrównoważonego rozwoju (Dz.U. L, 2023/2859, 20.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2859/oj>).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby arkusz informacyjny, o którym mowa w ust. 1, zawierał wszystkie poniższe elementy:

a) podstawowe informacje o ochronie depozytów;

b) dane kontaktowe instytucji kredytowej jako pierwszego punktu kontaktowego, w którym można uzyskać informacje na temat treści arkusza informacyjnego;

- c) poziom gwarancji depozytów, o którym mowa w art. 6 ust. 1 i 2, denominowany w EUR lub, w stosownych przypadkach, w innej walucie;
- d) mające zastosowanie wyłączenia z ochrony systemu gwarancji depozytów;
- e) limit ochrony w odniesieniu do wspólnych rachunków;
- f) termin wypłaty w przypadku upadłości instytucji kredytowej;
- g) waluta wypłaty;
- h) dane identyfikacyjne systemu gwarancji depozytów odpowiedzialnego za ochronę depozytu, w tym odniesienie do jego strony internetowej.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przekazywały arkusz informacyjny, o którym mowa w ust. 1, przed zawarciem umowy o przyjęcie depozytu, a następnie zawsze, gdy nastąpi jakakolwiek zmiana w przekazanych informacjach, i co najmniej co pięć lat. Instytucje kredytowe wymagają, aby deponenti potwierdzali otrzymanie tego arkusza informacyjnego w momencie zawierania tej umowy.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe potwierdzały na wyciągach z rachunków swoich deponentów, że dane depozyty są kwalifikującymi się depozytami, w tym umieszczały odniesienie do arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 1.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe udostępniały informacje, o których mowa w niniejszym artykule, w języku uzgodnionym przez deponenta i instytucję kredytową w momencie otwarcia rachunku lub w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym oddział ma siedzibę.”;

f) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku połączenia instytucji kredytowych, przekształcenia jednostek zależnych instytucji kredytowej w oddziały lub podobnych operacji instytucje kredytowe powiadamiały o tym fakcie systemy gwarancji depozytów i swoich deponentów co najmniej jeden miesiąc przed dniem, w którym dana operacja wywołuje skutek prawny, chyba że właściwy organ przewiduje krótszy termin z uwagi na tajemnicę handlową lub stabilność finansową. W powiadomieniu tym wyjaśnia się wpływ operacji na ochronę deponentów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy w wyniku operacji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, deponenti mający depozyty w danych instytucjach kredytowych odczuwają skutki zmniejszenia ochrony depozytów, te instytucje kredytowe powiadamiały tych deponentów o możliwości wycofania lub przeniesienia do innej instytucji kredytowej ich kwalifikujących się depozytów, w tym wszystkich naliczonych odsetek i uzyskanych korzyści, bez ponoszenia żadnych kar, do wysokości kwoty równej uszczupleniu gwarancji ich depozytów, w tym w odniesieniu do poziomów gwarancji przewidzianych w art. 6 ust. 2, w ciągu trzech miesięcy od powiadomienia deponentów, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe, które przestają być członkami jednego systemu gwarancji depozytów i przyłączają się do drugiego systemu gwarancji depozytów, powiadamiały o tym fakcie swoich deponentów co najmniej jeden miesiąc przed tą zmianą. W powiadomieniu tym wyjaśnia się wpływ zmiany członkostwa na ochronę deponentów.”;

g) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. W przypadku gdy właściwy organ administracyjny dokona ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. a), lub organ sądowy wyda orzeczenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8 lit. b), państwa członkowskie zapewniają, aby dane wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów i instytucje kredytowe poinformowały o tym deponentów, w tym w drodze publikacji na swoich stronach internetowych.”;

h) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy deponent korzysta z bankowości internetowej, instytucje kredytowe przekazywały swoim deponentom informacje, które muszą im przekazać na mocy niniejszej dyrektywy, za pomocą środków łączności elektronicznej, chyba że deponent wystąpi o otrzymywanie tych informacji w formie papierowej.”;

i) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

a) treści i formatu arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 1;

b) procedury, której należy przestrzegać przy przekazywaniu deponentom informacji przez wyznaczone organy, systemy gwarancji depozytów lub instytucje kredytowe w sytuacjach, o których mowa w art. 8b i 8c oraz w ust. 6, 7 i 7a niniejszego artykułu, oraz treści tych informacji.

EUNB przedłoży Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 11 maja 2027 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

19) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Wymiana informacji między instytucjami kredytowymi a systemami gwarancji depozytów oraz sprawozdawczość organów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe przechowywały przez cały czas oraz udostępniały na wniosek, systemowi gwarancji depozytów, do którego należą, wszystkie informacje niezbędne do przeprowadzenia testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 4 ust. 10, i do przygotowania wypłaty depozytów, zgodnie z wymogiem identyfikacji określonym w art. 5 ust. 4, w tym informacje do celów art. 8 ust. 5 oraz art. 8b i 8c.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe udostępniały, na wniosek, systemowi gwarancji depozytów, do którego należą, informacje, o których mowa w ust. 1, dotyczące:

- a) deponentów w oddziałach tych instytucji kredytowych w innych państwach członkowskich lub, w przypadku gdy te depozyty są gwarantowane przez system gwarancji depozytów, w państwach trzecich;
- b) deponentów będących odbiorcami usług świadczonych przez instytucje, należące do systemu gwarancji depozytów na podstawie swobody świadczenia usług.

W informacjach, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), wskazuje się państwa członkowskie lub państwa trzecie, w których znajdują się te oddziały lub ci deponenci.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 marca każdego roku systemy gwarancji depozytów informowały EUNB o:

- a) kwocie gwarantowanych depozytów w ich państwie członkowskim na dzień 31 grudnia roku poprzedniego;
- b) kwocie swoich dostępnych środków finansowych na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, w tym o udziale pożyczonych im lub przez nie środków i o zobowiązaniach do zapłaty; oraz
- c) o harmonogramie osiągnięcia poziomu docelowego w przypadku wypłaty środków z systemu gwarancji depozytów zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 11 ust. 2, 3 lub 5.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by wyznaczone organy bez zbędnej zwłoki powiadamiały EUNB o każdym z poniższych elementów:

- a) stwierdzenie istnienia depozytów niedostępnych na podstawie okoliczności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8;
- b) dokonanie wypłaty depozytów zgodnie z art. 8 lub zastosowanie którykolwiek ze środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 i 5, kwota środków wykorzystanych zgodnie z art. 8 i art. 11 ust. 2, 3 i 5, a także, w stosownych przypadkach i jak tylko informacje te będą dostępne, kwota odzyskanych środków, wynikający z tego koszt dla systemu gwarancji depozytów oraz czas trwania procesu odzyskiwania;
- c) dostępne alternatywne mechanizmy finansowania oraz ich faktyczne wykorzystanie, o których mowa w art. 10 ust. 9;
- d) wszelkie systemy gwarancji depozytów, które przestały działać, lub utworzenie nowego systemu gwarancji depozytów, w tym w wyniku połączenia lub rozpoczęcia przez system gwarancji depozytów działalności transgranicznej.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), zawiera streszczenie opisujące wszystkie poniższe elementy:

- a) początkowa sytuacja instytucji kredytowej;
- b) wypłata depozytów zgodnie z art. 8 lub środki, na których potrzeby wykorzystano środki z systemu gwarancji depozytów, w tym konkretne instrumenty wykorzystane na rzecz środków, o których mowa w art. 11 ust. 2, 3 lub 5;
- c) oczekiwana kwota wykorzystanych środków.

5. EUNB bez zbędnej zwłoki publikuje informacje otrzymane zgodnie z ust. 3 oraz streszczenie, o którym mowa w ust. 4. Nie publikuje jednak żadnych przekazanych przez system gwarancji depozytów informacji, które system ten uznaje za poufne.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych będących członkami systemu gwarancji depozytów przekazywały temu systemowi gwarancji depozytów streszczenie kluczowych elementów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 10 ust. 7 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą wyłączyć z tego streszczenia informacje, które nie są niezbędne dla systemu gwarancji depozytów i wyznaczonych organów do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 8, art. 11 ust. 2, 3 i 5 oraz w art. 11e niniejszej dyrektywy.

7. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedur, które należy stosować, oraz minimalnego zakresu informacji, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem rodzajów deponentów oraz procedur, wzorów i treści informacji, których mowa w ust. 3 i 4.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 11 maja 2027 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

20) uchyla się załącznik I.

Artykuł 2

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę poza Unią przyjmujące kwalifikujące się depozyty w państwie członkowskim w dniu 11 maja 2028 r. i które nie są członkami systemu gwarancji depozytów w tym dniu, przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium do dnia 11 sierpnia 2028 r. Art. 1 pkt 16 nie ma zastosowania do tych oddziałów do dnia 11 sierpnia 2028 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, zmienionej niniejszą dyrektywą, oraz art. 11a, 11b i 11c oraz – w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 11 ust. 3 – art. 11e tej dyrektywy w odniesieniu do środków zapobiegawczych, państwa członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 2032 r., zezwolić instytucjonalnym systemom ochrony, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2014/49/UE, na zapewnienie zgodności z przepisami krajowymi wdrażającymi art. 11 ust. 3 tej dyrektywy w brzmieniu obowiązującym w dniu 10 maja 2026 r.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 11 maja 2028 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 11 maja 2028 r. Państwa członkowskie stosują jednak przepisy niezbędne do wykonania art. 11 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, zmienionej niniejszą dyrektywą, oraz art. 11a, 11b, 11c oraz – w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 11 ust. 3 – art. 11e dyrektywy 2014/49/UE od dnia 11 maja 2029 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 marca 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

M. PANAYIOTOU